

REN DHARK č.4

DOTEK ZKÁZY

KURT BRAND

Kolonisté, kteří odstartovali z přelidněné Země na lodi GALAXY, si při vykají na nový domov v soustavě dvou sluncí. Utvrzuje je v tom i jejich diktátorský guvernér Rocco. Proti němu stojí posádka lodi v čele s Renem Dharkem.

Planetární soustava je, jak se při Dharkově průzkumu vyjevuje, obydlena mnoha inteligentními tvory. Někteří se klidem staví přátelsky, jiní s nimi bojují. Dharkovým největším nepřítelem je však v této chvíli moci chtivý Rocco, který ho i s jeho přáteli deportuje na pustý ostrov...

Nazvali svůj ostrov Deluge, Potopa. Před dvěma dny sem bylo na Roccův příkaz deportováno pět mužů — Ren Dhark, Dan Riker, Ralf Larsen, Janos Szardak a Miles Congollon. Už dva dny byla nad Hope otevřena nebesa, štící tropický liják.

Sedm set kilometrů východně od nich se rozkládal kontinent, kde padesát tisíc kolonistů vydupalo ze země své první město. Vodní pustina mezi nimi a deportovanými byla široká právě těch sedm set kilometrů.

Na malé mytíně v tropické džungli bylo vody až po kotníky. Po nebi se hnala mračna a měnila den v noc. Od té doby, co je výsadkový člun vyložil na Deluge, muži neviděli ani jedno ze dvou sluncí.

Pršelo bez přestání. Půda už nebyla schopna vsakovat další vodu. Tam, kde ještě před hodinou byla vidět země, se nyní hnala špinavě hnědá voda. Ta s sebou unášela listí, větve a malá mrtvá zvířata.

Rena Dharka ani další deportované to však nezajímalo. Počasí je deprimovalo, padala na ně únava a neměli náladu. Do chatrče, již si včera posta vili, zatékalo. Pod střechou z kapradovitých větví se půda změnila v bahno. Každým krokem do něj zapadali hlouběji.

Rozbili nouzový tábor mezi čtyřmi stromy na okraji džungle. Stromy pro pojili dužnatými liánami. Na ně navrstvili ony kapradovité větve, vrstvu po vrstvě. Ještě nebyli ani hotovi, když mračna zčernala, a pak za necelou půl hodinu přišel liják připomínající potopu.

Ren Dhark seděl na kameni a hleděl do šumícího deště. Neměl na sobě ani nitku suchou.

V žaludku mu kručelo, už dva dny nevzal sousto do úst.

Už dva dny byli deportováni — vysazenci, kterým neponechali nic než život a oděv.

„To vydrží věčně...“, zabručel Ren.

„Co povídáš?“ zeptal se za jeho zády Dan Riker, který hledal v chatrči mís to, kde by se mohl postavit a nemít přitom pocit, že stojí pod sprchou.

„Jenom jsem přemýšlel nahlas, Dane.“

3

Přisedl si k nim Černovlasý, štíhlý Riker. Stál skoro po kotníky v bahně. „To je idylka, co?“ řekl sarkasticky.

Ren se otočil a viděl za sebou tupě a malomyslně dřepět Ralfa Larsena. Janose Szardaka a Milese Congollona.

„Rene, kdyby Rocco věděl, jak se nám teď vede, plesal by blahem. Pane- bože, copak tahle potopa nikdy neskončí?“

Ren zavrtěl hlavou a z plavých vlasů se mu rozstříkly kapky vody. Pak si otřel Čelo a vstal.

„Půjdeš se mnou?“ zeptal se.

• „Do toho deště?“

„Kdoví, jak dlouho to ještě potrvá, Dane. Mám hlad jako vlk! Když nepůjdeš, tak půjdu sám. Přece tady musí být nějaké stromy s jedlým ovocem.“

„To myslíš vážně?“ zeptal se Dan Otráveně a ukázal na džungli kolem

Paseka byla oválná a dlouhá asi sto metrů. Až ke stromům na druhé straně to bylo dobrých třicet kroků. Kam se podívali kamkoli, všude se jim skýtal stejný obraz — tropická džungle plná neznámých stromů, rostlin a keřů, pro pletených popínavými rostlinami. Mezi tím vším bujelo cosi, co vylučovalo lepkavou hmotu a zachycovalo všechno, co s tím přišlo do styku.

Viděli vystřelující keře a nepříjemně vyhlížející popínavé rostliny, které byly nebezpečnější než polypové. Chmataly po nich vzduchovými kořeny silnými jako stehna a Milesu Congollonovi se jen tak tak podařilo vyhnout se chapadlům, jež prozrazovala jasný úmysl. Tím se však až příliš přiblížil k jednomu keři, který vypadal úplně nevinně.,

Když Miles vykřikl, spatřili, jak ho zasáhl silný proud vody, srazil bok zemi a nedovoloval mu vstát. V té chvíli se dal keř do pohybu a ze tří rourkovitých lodyh na něj vystřelil žlutozelený páchnoucí plyn.

Zda se jednalo o smrtelně jedovatý plyn, muži nevěděli. Congollon však ztratil vědomí a vzpamatoval se až za celé tři hodiny.

„Dane, ty přece jíš tak rád,“ snažil se ho Ren nalákat.

„Ale ne za předpokladu, že dřív sežere někdo mě. Počkej, až přestane. Ani taková průtrž mračen netrvá věčně. Pak se podíváme po něčem k snědku. Doufám, že na Deluge existuje něco, co by zasluhovalo název potrava.“

„Tak fajn, Dane. Ale zítra ráno je poslední termín! Pak mě už neodradí ani liják.“

Ren opět našel svou obvyklou rozhodnost. Poprvé od jejich vysazení se mu v očích ukázala odhodlanost a chuť něco podnikat.

„Fyzicky se zničíme, jestli tady budeme dál dřepět a jen tak čumět.“

„No jo, máš pravdu,“ odpověděl Riker mrzutě. „Ale ani při nejlepší vůli nejsem schopen posoudit, co z té tvé Činorodosti vyleze.“

, se všichni nasytíme, tak přece vyrazíme, Dane! Musíme se dostat k horám, co jsme je viděli před přistáním.“

„Ty optimisto,“ smál se Dan Riker. „Jestli má tenhle prales ještě víc pře kvapení, tak se nedostaneme ani o deset kilometrů dál a toho posledního z nás sežere nějaká liána. Takové nápady pusť z hlavy. K horám se nikdy nedostaneme!“

„Ale dostaneme,“ řekl Ren Dhark energicky a s přesvědčením. „Jestli ovšem zůstaneme tady, tak nás sežere-džungle.“

„Vyčkáme,“ řekl unaveně Dan Riker a vstal. Jeho zájem vzbudilo cosi zelenkavého, asi tak velikosti talířku. Plížil se k tornu bahnem.

Každým krokem zapadal až nad kotníky. Od neznámého živočicha, na jehož hladkém hřbetě se daly rozeznat zvláštní ornamenty, ho dělil pouze je—den krok, když tu se to zvíře začalo

najednou jakoby nadouvat, během vteřiny zesateronásobilo svůj objem, vyklouzlo z bahna a s bzučením stoupalo do kalného nebe. Rozstříkovalo přitom jakousi tekutinu, která zasáhla Dana Rikera na pravém stehně a zbarvila mu syntetický oděv do fialova. Začala se šířit prudká pižmová vůně a Ren Dhark rychle vstal.

Viděl jen, jak se nad Rikerovou hlavou žene k obloze jakési ocelově se lesknoucí zvíře, jehož povrch sestával jakoby z tisíců křidélek. V uších mu stále ještě zněl pronikavý bzukot. Neviděl však, jak byl Dan zasažen. Teprve když k němu se zkroušeným výrazem přišel, všiml si, že Rikerovi fialově světélkuje nohavice.

„Co se ti stalo s kalhotama?“.

Riker mu vztekle skočil do řeči:

L „Zatracenej Ostrov! Tady všechno kolem sebe střílí, plive, chrchlá a stříká! Ta mrcha mě hezky zamířila, strefila se a ještě tady všechno kolem zamořila. Do háje, jsem tím celej načichlej. Proč tak ustupuješ?“

Ren ukázal palcem ven z chatrče. „Dane, déšť je přesně to pravý, co tě zbaví zápachu. Jenom se ke mně nepřibližuj. Je to k nesnesení!“

Dan Riker uznal, že s takovým zápachem se nemůže k nikomu přiblížit. Vyšel zase do deště a doufal, že ho ta sprcha očistí.

Bernd Eylers očekával, že ho každou hodinou zatknou Roccovi lidé. To mu však nebránilo v tom, aby dál nebudoval mezi kolonisty svou miniaturní tajnou službu a horlivě nesbíral materiál proti guvernérovi města a jeho třem nejbližším poradcům. Patřil k těm málo lidem v Cattanu, kteří věděli, že Au Mengun, Ligo Sabati a Armer Wilkins jsou zločinci, a proto jsou s Roccem jed na ruku.

Oficiálně pracoval stále ještě jako tlumočník, i když jeho služeb bylo jen m zapotřebí, protože většina kolonistů ovládala angloterštinu. Eylers spadal pod správu města a měl vlastní kancelář. Ale protože všechno bylo

4

5

v Cattanu ještě poněkud provizorní, tak nikdo nedivil, když v ní našel Bernda Eylerse jen zřídkakdy.

Mnohem častěji ho mohli spatřit na některém z četných stavenišť. Tady nebyl ten nemotorně působící muž s tuctovým obličejem tak nápadný. Skupinka expertů ho však znala moc dobře, „Moc dobře věděli, co je zač.

Když chtěl Eylers projít hlavní přechodovou komorou částečně rozebrané GALAXY, zastavil ho strážný.

„Jsem od městské správy,“ prohlásil Eylers a už vytahoval průkaz.

„Nezájem,“ štkl na něj ramenatý zachmuřený muž. „Vstup do lodi je povolen pouze na zvláštní průkaz! Tak hybaj ven!“

Každý den na Hope přinášel nová a nová překvapení. Co bylo jeden den ještě povoleno, druhý den už zakázali. Vydávala se nařízení a zase se rušila.:

Což nesvědčilo o tom, že by se Rocco cítil nějak pevně v sedle.

Bernd Eylers chvíli váhal a přemýšlel, jestli by se přece jen nenašla nějaká možnost, jak se dostat do lodi, měl schůzku s Belunem Togem. , ,

Vtom vešel do komory dr. Jo Getrup. Odcházel zrovna z GALAXY.

„Tak padám!“ zařvali na něj strážníci už podruhé a namířili na něj tři elektrochemické paralyzátory.

„Co se to tady děje?“ zeptal se neohroženě dr. Getrup. „Proč Eylerse ohrožujete?“ -

„Aha!“ zašklebil se ten zachmuřený. „Zase nějaké jeho známej! Pokračujte. Tady se ptáme my! Je vám to jasný?“

Jenže dr. Jo Getrup, kterému bylo teprve dvacet devět let, ale byl už kapacitou v kybernetice a základním výzkumu, se nenechal zastrašit. „Milý příteli,“ řekl klidně a odstrčil jeden paralyzátor, „s takovou si na mě nepřijdete. Tomu, kdo vás pověřil, abyste si tady hrál na zlého muže, vyřídíte, že odmítám prozatím pracovat.“

„My vás nijak nezadržovali,“ skočil mu do řeči nevrlý strážník.

„Samozřejmě ne! Jenom jste na mě řvali. Tak si řvěte dál! Jak jsem se rozhodl, už víte. Eylersi, myslím, že máme společnou cestu!“

Mlčky sešli mezi teleskopickými nohama po rampě dolů. Zatímco guvernér města dopřával prostým kolonistům maximum svobody, viděl v intelektuálech své budoucí protivníky.

Když si Eylers a Getrup byli jisti, že je nikdo nemůže slyšet, Eylers se zeptal:

„Vy skutečně končíte?“

„Ano, tím jsem sedmý, komu dnes začíná na Hope dovolená. Divím se, že o tom ještě nevíte.“

Bernd Eylers o svých starostech radši ani nemluvil. Od té doby, co Rena Dharka a jeho čtyři přátelé deportovali, Eylersova zpravodajská služba už nefungovala jako dřív. Třebaže byl podle Rocca a jeho kumpánů tím informovaným mužem mezi kolonisty, chyběla mu teď celá rada důležitých

6

J informací. Proto například ani nevěděl, zda Rocco mezitím nezvýšil počet svých špiců.

Nebylo to způsobeno tím, že by jeho lidé byli nespolehliví, ale po Dharkově deportaci ztratila skupina pro boj proti městskému guvernérovi poněkud elán. Proto Eylerse tolik překvapilo, když se dozvěděl, že dnes přestalo pracovat už sedm expertů.

Zatímco se blížili k nouzovým ubikacím, v nichž byly stále ještě primitiv-

ně ubytovány desetitisíce kolonistů, vyslovil dr. Getrup jméno, při němž Eylers, zbystřil pozornost.

„Nikdo netuší, co má tenhle Manu Čobe v plánu, Eylersi. Znáte ho? Je to jen tak mimochodem kapacita v medicíně. Ale nechápu, jak se k tornu mohl stát ještě tak dobrým radistou. Tenhle Čobe nám dělá ve Rocca největší starosti.“

Bernd Eylers si na toho černocho vzpomínal. Často ho vídal ve společnosti rozkošné Indky Raní Atavové a zjistil si, že ti dva se seznámili těsně před

naloděním na GALAXY na kosmodromu Cent Field;

„Čobeho jsem nikdy nepovažoval za nějak důležitého,“ řekl Eylers.

Getrup se zasmál.

„To se nedivím, drží se stále v pozadí. Jenže on se snaží nejen dostat do rukou všechny provázky, ale navíc nás chce dostat do konfliktu s Roccem.

Kolegové ho podezřívají, že by se chtěl stát po Roccově svržení druhým guvernérem.“

„Takže z deště pod okap?“

„Těžko říct! Ale ctižádostivý je a řekl bych, že touží i po moci. Příležitostně se na něj mrkněte.“

„A co ta Raní Atavová?“

„No...“ mávl rukou Getrup. „Je to pěkná holka, studuje zoologii a nemá tady žádné příbuzné. To mezi ní a Čobem se nedá nazvat ani flirtem. Já bych ji za nějakou klíčovou postavu nepovažoval.“

„Jak se teď s kolegy zachováte, Getrupe?“

Vědec chladně odpověděl:

„Předneseme Roccovi naše podmínky. Dobře ví, že bez nás odborníků se nedostane dál a že největším nebezpečím jsou pro něj nespokojení kolonisté.

Proto na naše požadavky určitě přistoupí!“

Eylers se na něj po očku podíval.

„Doufám, že vám to vyjde.“

„Jak to myslíte, Eylersi?“

„Počítáte i s tím, že vás může deportovat?“

„To si Rocco netroufne!“

„Ale troufne! Ten člověk je schopen i jiných věcí. Zvažte si, Getrupe, zda má skutečně smysl stávkovat.“

7

—

„Co to má znamenat?“ zeptal se expert ostře.

„Je to jenom varování. Rocco nechá výstavbu města zdržet třeba o několik měsíců, jen když si tím upevní pozici. Stavět se dá i s obyčejnými dělníky.“

„To jistě, ale lidé na Hope zároveň klesnou technicky o několik desítek let.“

„Třeba právě o to Roccovi jde! Jen si uvědomte, že dal příkaz, aby GALA XY rozkuchali. A co je teď GALAXY? Jenom velikánská ocelová slupka, která se jednoho dne rozpadne.“

Došli na konec silnice. Rozloučili se a Eylers sešel k řece, kde se budova la úpravna pitné vody. Na mohutných betonových základech pod třemi obrovskými kopulemi pronikala smělá stavba stále dál do křišťálově čisté řeky.

Tato stavba bude moci zásobovat třeba půlmilionové město tou nejlepší pitnou vodou. Něco se v Cattanu dělalo tak velkoryse, až člověk žasl, jiné věci se zase naopak jenom odbývaly a improvizovaly.

Eylers měl najednou pocit, že ho někdo pozoruje. Nenápadně se otočil. Za jedním betonovým sloupem spatřil fanatika Aliho Meguna. Měl v ruce něco, co Eylers okamžitě poznal. Zděsil se.

Au Megun držel speciální detektor, s nímž se daly odposlouchávat hovory v okruhu pěti kilometrů.

Eylers si zasunul mezi rty cigaretu a lhostejně si ji zapálil. Snažil se nedat najevo, jak je vzrušený.

Ani tady si tedy nemůže promluvit s jedním určitým člověkem. Když ho krátce nato požádali, aby tlumočil, byl skoro šťasten.

Nicméně se nezbavil pocitu, že jde vstříc nesmírnému nebezpečí.

Rocco nehnul ani brvou, když mu Ali Megun přehrál hovor mezi dr. Jo Getrupem a Berndem Eylersem. Ligo Sabati se zlomyslně ušklíbl, když Eylers varoval vědce před deportací.

Rocco seděl v křesle jakoby duchem nepřítomen a poslouchal. Zdálo se, že to na něj nedělá žádný dojem. Teď se podíval na Amera Wilkinse. Ten pochopil, že má něco říct.

„Jestli se jich přidá víc, tak musíme zasáhnout!“

„Označíme je za sabotéry, Rocco!“ radil Sabati. „Kolonistům vysvětlíme, že stávkou je ohrožena naše bezpečnost a zásobování. Hlad je vždycky dob- rej argument. To pak znepokojí i toho nejpokojnějšího.“

Rocco vstal. „Ráno vám předám seznam. Sabati, postarejte se o to, aby byl připraven jeden průzkumný člun.“

Sabati se spokojeně zašklebil: „Kurs?“

8

„Přece v těch džunglích nenecháme Dharka a jeho přátele bez společnosti.“

„Nebude to chyba, Rocco?“ zeptal se Wilkins. „Hope má přece dost prázdných světadílů. Proč tyhle nevysadit na nějakém jiném? Aspoň neposílíme

Dharkovu skupinu.“

Pouze Rocco znal ostrov, na který byl vysazen Ren Dhark a jeho čtyři přátelé. Osobně dohlížel na jejich deportaci.

U dveří svého bungalovu se otočil na Amera Wilkinse. „Kdybyste se na ten kus země dostal jen na chvíli, věděl byste, že je to spíš peklo!“

Ale Wilkins se tím nedal odrazit. „Slyšel jsem, že je tam nějaké pohoří.“

„To je,“ odpověděl Rocco a bylo vidět, že ho to už nudí. „Jenže je vzdušnou čarou šedesát kilometrů od pobřeží. A chtěl bych vidět toho, kdo ujde džunglí šedesát kilometrů. Trvám na mém rozkazu!“

, Když za Roccem zapadly dveře, řekl Ali Megun vyčítavě:

„Wilkinsi, proč Rocca pořád jen kritizujete? Proč mu nedáte jednou za pravdu?“

Wilkins, který nevěřil nikomu, vybuchl:.

„Protože jeho rozhodnutí nejsou správná! Je to hotové šílenství poslat další várku depotáků na kontinent, kde je už Ren Dhark. Copak si nikdo neuvědomujete, jaké nebezpečí pro nás ten Dhark představuje?“

Ligo Sabati se hlasitě rozesmál:

„Ren Dhark a nebezpečí! To je ale pěkná blbost! Pět chlapů, co nemá ani nůžky na nehty. A navíc jsou v džungli v úplně neznámém světě. Klidně bych se vsadil, že už teď chcípaj hlady, pokud je ještě něco nesežralo!“

„To mi stačí!“ řekl Ostře Amer Wilkins a odrážoval z místnosti.

Au Megun počkal, až se za ním zavřou dveře, a pak se zeptal:

„Co myslíš? Patří Wilkins do třetího transportu?“

, Sabati se zasmál a spiklenecky na něj zamrkal.

„Doufejme!“

, Kolonisté se k dvaceti čtyřem osobám, které byly pod přísnou ostrahou vedeny k průzkumnému člunu, chovali nepřátelsky. ‘

Výzva guvernéra Rocca je vyděsila. Vykreslil jim přízrak nezadržitelně se blížícího hladu. Rocco úmyslně nejmenoval Ren Dharka, nemluvil ani o plánované sabotáži, řekl pouze, že inženýři a vědci zneužili svého postavení a že chtějí vedení města Cattan dostat do nepřekonatelných potíží.

Docela klidně lhal, že těch čtyřiaadvacet dalo ultimátum, aby byli lépe zásobováni než ostatní. A když Rocco řekl, že každý z nich požadoval vlastní dům, popadl nic netušící kolonisty vztek.

9

Nikoho nezajímalo, že někdo deportuje dvacet čtyři lidí jen tak bez řádného soudu. Jen málokdo spatřoval v Roccově rozhodnutí nebezpečí, pro mladou kolonii na cizí planetě.

Pouze několik set lidí proti tomuto postupu protestovalo zarytým mlčením. Tito lidé se skládali z bývalé posádky GALAXY a z expertů. Proti většině byli však naprosto bezvýznamní.

Když se průzkumný člun vznesl a nabral západní kurs, ozývaly se za ním nadávky a kletby.

Deportovaní netušili, kam je vezou. Ve velké kabině, kde je střežilo osm mužů, byly všechny obrazovky vypnuty. Když s trhnutím přistál, dostali rozkaz, aby vystoupili.

Vyhnali je na paseku, kde byli dříve vysazeni i Ren Dhark a jeho přátelé.

Nad hlavami jim na jasné obloze zářila obě bílá slunce. Jeden Strážný za nimi ještě vykřikl kletbu, pak zasyčely dveře. Člun se vznesl a vracel se na kontinent, kde stálo mladé město Cattan.:

D čtyři lidí se bezradně dívalo na neproniknutelnou stěnu podivných stromů, keřů a popínavých rostlin, které jim naháněly strach. Teprve teď si uvědomovali, co to znamená být vysazen bez v džungli.

Dr. Jo Getrup si vzpomněl na Bernda Eylerse.

Stála ta stávka za to?

Podíval se na hlavní matematicku Anju Fieldovou, která stála na kraji skupiny, měla na sobě jako obvykle svetr a kalhoty a zarputile si prohlížela okolí. Druhá žena ve skupině, Indka Raní Atavová zřejmě ještě docela nepochopila; že brzy začne boj o přežití.

Najednou někdo zavolal: „Haló!“

Dvacet čtyři lidí sebou trhlo. Spatřili, jak ze stínu džungle vyšel nějaký muž. Když na něj dopadlo světlo sluncí, poznali Rena Dharka. Stručně se informovali o tom, co se stalo, a byli stále více

Brzy nato si podezřívavě prohlíželi cosi ostnatého a červeného, co leželo pod listím.

„To ovoce nechutná nic moc,“ vysvětloval Dan Riker, „ale zatím jsme nenašli nic jiného. Zítřka, až dostanete pořádný hlad, tak to budete ji taky!“

Mezi deportovanými byli lékař a. radista Manu Čobe Ozval se, když na přetřes přišla otázka ohně.

„Musíme počkat, až najdeme suché dřevo ale taky nějaké kameny, který mi budeme moci křesat,“ řekl Miles Congollon. ‘

Vtom Manu Čobe prohlásil: „To nebude potřeba!“ A zvedl ruku s termozapalovačem, jehož plamen nebylo v horkém vzduchu skoro ani vidět.

Nováčkům stačila na Deluge už první noc. A ráno souhlasili s Renem Dharkem, že se probijí k horám.

Dvě ženy a dvacet sedm mužů věděli, že jdou vstříc největšímu dobrodružství svého života. Ještě na mýtině se seznámili s hlavními nebezpečími a zděšeně se dívali, jak rostliny reagují jako krvelačné bestie. Dan Riker odmítl předvést své zkušenosti s páchnoucím tvorem. Ta malá potvora vněm vzbuzovala nesmírný respekt.

Stále ještě cítil její zápach.

Když Dan vyprávěl, jak přišel k fialové skvrně na kalhotách, nikdo mu nevěřil. „Jen počkejte!“ řekl lehce našťavaně. „Ještě budete zírat!“

Z paseky nebylo možné vyrazit k horám přímo. Museli jít oklikou. Nejdříve zamířili k moři.

Břeh z černého bazaltu strměl nad mořem ve výši třiceti až padesáti metrů. O něj se tříštily vlny a voda stříkala patnáct metrů vysoko. V tom pekelném rámusu nebylo slyšet vlastního slova. Nikdo však ani nepomyslel na to, že by měl opustit relativně bezpečný břeh.

Anja Fieldová, která za několik posledních hodin neřekla ani slovo, se podívala na východ, kde se rozkládal kontinent s městem Cattan.

Ren k ní přistoupil. V dunění vln se nedalo mluvit. Špičkou boty napsal do písku číslovku 700.

Sedm set kilometrů představovalo pro dvacet devět lidí, kteří měli pouze zapalovač, nesmírnou vzdálenost.

Anja Fieldová se podívala na moře. Ren se jí dotkl a ukázal nahoru, kde se nejasně ukazoval kotouč jednoho z měsíců.

Planeta Hope měla měsíce tři a ty nenechaly vodstva nikdy v klidu. Ren za dobu, co byl vysazen, se byl na moře podívat čtyřikrát. Vždy bouřilo.

- Rozběsněné vlny připomínaly divoké pohoří s vrcholy hor a hlubinami údolí. Oceán Hope byl nepřetržitý a nepopsatelný výkřik přírody.

Když Ren Dhark dal pokyn, aby se pokračovalo v cestě, nikdo netušil, jak dlouho nespátí moře.

Šli po pobřeží ještě mnoho kilometrů. Mnohokrát se jim d cesty připlať džungle. Získávali první představu o tom, co je čeká cestou k horám. Měly být-vzdáleny jen šedesát kilometrů, a přesto nikdo nepočítal s tím, že se k nim dostanou dříve než za deset dnů.

- Vešli do malého údolí, které vedlo do vnitrozemí. Až sem to Ren Dhark už znal. Ted' vcházel do neznáma.

Cekalo na ně dobrodružství.

Kmeny stromů připomínaly ohoblované sloupy. Měly hladkou namodralou kůru. Ale v soumraku byla vidět jen tu a tam. Šplhaly po ní popínavé rostliny, ovíjely se kolem větví, které se ježily do všech stran a připomínaly ježčí bodliny.

1‘

10

11

—

Na zemi bylo až po kolena lišejníku, kráčeli po něm jako po měkkém a pružném koberci. Zanechávali za sebou jasné čitelné stopy.

Ren se zastavil a otočil se: „Držte se pohromadě! Kdo se vzdálí od skupiny, je ztracen!“

V džungli panovalo tísnivé ticho. Hluk příboje dávno dozněl a kolem nich se neozýval ani hlásek. Listoví bylo stále cítit a v provoněném vzduchu se špatně dýchá.-Teplota byla jako ve skleníku. Vlhkost jim vyháněla pot ze všech pórů. Obrovské stromy rostly často až příliš těsně vedle sebe a byly propleteny liánami, takže vytvářely skoro neprostupnou stěnu. Museli je obcházet. Už dávno nebylo nikomu do řeči. -

Unaveně a apaticky pokračovali v cestě a spoléhali se na Dharkovo vede ni.

Ren se díval na rozličné listy, které někdy připomínaly kapradí, jindy byly zase tak veliké, že by se do nich mohl člověk zabalit. Jiné listy vypadaly jako nějaké hlízy, podobaly se perlám, seřazeným na listech. Zvláštní, že na zemi nebyl ani list. -

Ren konstatoval, že má stále větší žízeň. Uvědomil si, že každou chvíli někdo začne požadovat vodu. A přitom šli džunglí teprve asi hodinu, pokud ho neklamal cit pro čas.

Sledoval okolí méně pozorně než jindy. A tak si popínavého kořene, který se proti němu vymrštil z křoví, všiml příliš pozdě. Janos Szardak za ním vykřikl. V témže okamžiku cítil, jak ho cosi zvedlo, obtočilo a stále silněji mu svíralo hrudní koš. -

Ted' se rozkřičel i ostatní. Ren už byl pět metrů nad zemí. Zdálo se mu, že se každou chvíli udusí. Tlak na hrudi mu působil vysloveně muka. Marně se snažil odtáhnout chapadla. Stejně dobře by se mohl pokoušet ohnout ocelové kleště. - -

Byl hlavou dolů. Stále více se přibližoval k mezeře mezi dvěma stromy. S vytřeštěným očima zíral na šedý trychtýř, jehož vnitřní strany byly plné lesklých, asi třiceticentimetrových ostnů. -

Byly jich stovky! ,

A každý ten osten byl silný jako prst. Na dno trychtýře Ren neviděl.

Už to budu mít za sebou, pomyslel si, když uhodil nohama leví kmen. Překvapovalo ho, že je tak klidný. S hlavou dolů se díval, jak na něj jeho druzi zírají. Nikdo nebyl schopen pohybu. Nikdo už nekřičel. V očích měli pouze nevýslovné zděšení. -

Pokusil se odrazit nohama od stromu. Popínavý kořen trochu povolil, ale pak se dál snažil dostat ho mezi dva stromy do šedého trychtýře. - -

Ren lapal po dechu. Cítil, jak ho valem opouštějí síly. Najednou pod sebou spatřil jakýsi pohyb. -

Manu Čobe, hrdý majitel termozapalovače, proběhl kolem skupiny deportovaných. Vtom okamžiku narazil Ren hlavou do stromu. Zdálo se mu, že vidí všechny hvězdy Mléčné dráhy.

- „Držte se!“ zaslechl Čobeho .jakoby z nesmírné dálky.

Už skoro ztrácel vědomí. Ruce, které mu kořen neobtočil, mu bezvládně visely dolů. Plíce lapaly po vzduchu. Kořen e ho znovu pokusil prostrčit mezi stromy. Něco ho znovu udeřilo do nohou. Sklouzly mu po kmeni. Trychtýř měl už na dosah ruky. Ostny se pomalu vzpřimovaly a mířily na něj svými špicemi.

Byla tahle potměšilá rostlina obdařena rozumem? Je to něco mezi živočichem a rostlinou?

- Co se stalo, pochopil, teprve když dopadl z pěti metrů na zem. Pružný lišejník jeho dopad naštěstí ztlumil. S

Popadly ho jakési nice a rychle ho vlekly do bezpečí.

- Když se konečně probral, viděl, že nad ním stojí Manu Čobe a pozorně se na něj dívá. Sotva se však jejich pohledy setkaly, Afričan rychle uhnul očima.

A pak už byli u nich i ostatní. Dan Riker mu pomohl na nohy. Lékař Čobe ho několika hmaty zběžně vyšetřil. Když mu sáhl na hrud', Ren zasténal.

- „Měl jste štěstí,“ konstatoval Čobe lakonicky. „Všechna žebra jsou v pořádku.“

Ren Dhark se radši nezmínil o tom, jak příšerně ho bolí hlava. Viděl zděšené tváře svých druhů. Kdyby jim teď přiznal, že se cítí naprosto mizerně, většina z nich by se obrátila a cestu k horám vzdala.

„To jo,“ řekl. „Měl jsem štěstí.“ Pokusil se o úsměv. Podíval se na ty dva stromy, na jejich liány a na tu lačnou tlamu v pětimetrové výšce. Pak marně

hledal kořen, který ho chtěl strčit do ostnatého trychtýře. Podíval se na Manu Čobeho. Vděčil mu za záchranu, ale nechápal, jak to Afričan dokázal.

„Byl to jen takovej nápad, Dharku,“ řekl Čobe a vyhýbal se jeho pohledu. . ukázal termozapalovač „Když plamen tu rostlinu olízl, trhla sebou, jako by ji praštil proud. Smyčka kolem vašich prsou se přetrhla. Spadl jste, kořen zasvištěl k zemi a trhavě zmizel v lišejníku. Ještě tam leží a nehýbe se. Přílišná citlivost na žár! Musím si to pamatovat.“

Teprve teď Renu Dharkovi došlo, v jakém to byl nebezpečí. A to, že ani na vteřinu nepocítil strach, mu -vnukalo otázku: To se smrti vůbec nebojím?

Ale pak spatřil strach a zděšení v očích svých druhů. Přinutil se k smíchu, nadšeně poklepal velkému Čobemu na rameno, poděkoval mu a řekl všem:

První lekce je za námi. Zítra už budeme.našemu cíli okus blíž a budeme taky líp znát nebezpečí, která nám tady hrozí. Jde se dál!“

Nedopřál jim čas na vzpamatování. Nesmějí si všimnout, jak je mu špatně. : hlavou do stromu mu způsobil lehký otřes mozku. Když se pokusil o první krok, zavrával. Dan k němu hned přiskočil a chtěl ho podepřít.

13

„Pusť mě, Dane!“ zašeptal mu. „Dělej dál zadáka. Snaž se odvést jejich pozornost jinam. Rozumíš?“

„Fajn!“ zabručel Riker, zastavil se a dal ostatním znamení, aby šli za Dharkem.

Skupinka se váhavě dala do kroku. Tři navrhovali, aby se vrátili. Ren to zaslechl, na místě se otočil, rozkročil se, aby lépe udržel rovnováhu, a pak se divil, jak silný a věrohodný má hlas:

„Vrátit se? Takovou radost Roccovi neudělám!“

Tím všem připomněl, komu vděčí za deportaci.

Ozvaly se nadávky a mnozí posílali Rocca do horoucích pekel. Všichni se dali mechanicky do pohybu a následovali Dharka do hlubin džungle.

Když se Bernd Eylers díval, jak průzkumný člun s dvaceti čtyřmi deportovanými míří k západu, pochopil, proč nebyl tím dvacátým pátým.

Roccovi špiclové pronikli do jeho tajné služby. Moci chtivý guvernér zjistil, že má proti sobě ještě příliš slabého protivníka, když může být pravidelně informován o jeho činnosti.

Ted' také pochopil, proč Jo Getrup zatkli. Jeho rozhovor s kybernetikem odposlouchali přes speciální mikrofon.

Dvacet čtyři hodin nato se Eylersovi podařilo nepozorovaně promluvit se čtyřadvacetiletým Mikem Doranerem. Pilot byl okamžitě ochoten se na druhý den s Eylersem setkat.

Když nazítří vyrazil z města a scházel k řece, snášel se na Cattan déšť. Po několika krocích byl promočen až na kůži. Když už na Hope pršelo, tak to byl jedině liják. Vydržel často i několik hodin a mnohé staveníště bylo zaplaveno.

Bernd Eylers nepozorovaně procházel kolem velké atomové elektrárny, která byla dříve v GALAXY. Díval se na její obrysy a znovu se divil, proč sem Rocco přemístil agregáty, které nebyly pro zásobování města zapotřebí.

Byla to pro něj absolutní záhada. Stále nemohl přijít na to, co za tím může vězet.

Reka už nebyla křišťálově průzračná, ale špinavě šedá. Obloha mu visela nízko nad hlavou a zakrývala nedaleké hory. Eylers se brodil jednou louží za druhou, až se dostal na písčný břeh. :

Místo setkání popsal Miku Doranerovi přesně. Z úzké, ale hluboké a tmavé rokle vytékal potok a o kus dál se vléval do řeky. Stačilo projít jeho korytem a po osmdesáti krocích bylo vidět vchod do rozlehlé jeskyně, kterou Eylers objevil čistě náhodou, přičemž ho tenkrát ani ve snu nenapadlo, že se zde někdy bude s někým setkávat, aby je nikdo nemohl odposlouchávat.

14: -

Najednou se vrhl k zemi. Zdálo se mu, že přes clonu deště spatřil dva stíny — dva pohybující se stíny.

Nevěřil, že by ho Mike Doraner zradil. Tento muž, který patřil k posádce GALAXY, udělal všechno, aby Rena Dharka i s posádkou havarovaného průzkumného člunu zachránil na třetím

měsíci Hope a převezl do Cattanu. Při zpátečním letu naprosto jasně prohlásil, že ani guvernér města mu nemůže zabránit v konání povinnosti.

Eylers se napjatě díval do deště. Stíny už nebylo vidět. Opatrně vstala pomalu pokračoval dál. Vzdaloval se od břehu. Už si zvykl na vzhled travin na Hope. Čím déle byli lidé na Hope, tím jim byl tento svět známější a tím méně pozorovali nějaké rozdíly mezi Zemí a novou vlastí.

Když v trávě spatřil čerstvou stopu vedoucí od řeky, přimhouřil oči. Potom zjistil, že stopa vede přímo k potoku a k místu, kde je jeskyně. Ani nezaklel.

Podíval se na hodinky. Pokud nebyl Mike Doraner přesnější než on, pak by mladý pilot musel být za ním. Vtom se ho zmocnil jakýsi podivný neklid. Opustil dvojitou stopu, vrátil se k řece a běžel po břehu až k ústí potoka.

Vyvalil oči, když zde našel stopy jediného muže.

Takže Mike Doraner je už v rokli!

V tom případě tam nesmí, jinak Doranera uvede do nebezpečí. Chvíli uvažoval a pak se rozhodl. Vrátil se pár kroků zpátky a vylezl do svahu. Na okraji si lehl na břicho a poslední Část se plazil.

Lilo stále jako z konve.

Eylers se spokojeně zašklebil. Průtrž mračen pracovala pro něj. Protéza na levém předloktí mu nevadila. Plazit se uměl, dovedl přitom šetřit silami, rov než nebyl netrpělivý, když stále nenacházel stopu oněch dvou mužů.

Najednou se zastavil.

Zaslechl jakýsi hlas. Pak někdo zakašlal, tlumeně sice, ale zřetelně. Zase ten stejný hlas. Eylers ho už slyšel jasně.

„Tiše.“

Plížil se dál jako kočka. Ještě je neviděl, ale dělilo ho od nich už jen pár metrů. Už ani nevnímal, že leží v bahně.

Terén před ním se prudce svažoval. Vpravo byla rokle, jíž protékal potok. Eylers cítil, jak se mu rozbušilo srdce. Byl téměř přesně nad jeskyní.

A znovu si vzpomněl na ty rafinované detektory, jimiž se dají odposlouchávat rozhovory na kilometry daleko. Nemohl jim v tom zabránit ani šumící potok. Stačilo správně nasměrovat anténu.

Opatrně se nadzvedl. Teď měl větší rozhled. Spatřil záda dvou mužů, krčí cích se v dolíku. Upřeně se dívali na cosi před sebou.

Eylers pomalu vysunul protézu a namířil na ně.

Mířil jim přesně mezi hlavy. Když pocítil nepatrný zpětný ráz, věděl, co se stalo. Plynový náboj vyrazil.

15

—

Eylers v duchu počítal od jednadvaceti do třiceti. Už při třiadvaceti se muži svalili. Ležel bez hnutí dalších deset vteřin. Pak vstal, podíval se, jak je zaneřádný od bahna, a skočil do jámy k bezvládným tělům.

Nepřekvapilo ho, když poznal dva pracovníky svého týmu. Patřili k těm čtyřem mužům, kteří tenkrát, když GALAXY bloudila kosmem a hledala obyvatelnou planetu, nebyli zabiti teroristy z řad bouřících se kolonistů.

Ušklíbl se, když spatřil jejich speciální výzbroj. Chladnokrevně vypnul malou výkonnou vysílačku, která je patrně spojovala s Roccem. Ale když odvalil muže, který ležel na druhém přístroji, rozsvítilo se mu.

Eylers objevil zvukový detektor a napadlo ho to nejhorší!

Zřejmě má někde na vlastním těle miniaturní vysílačku, která přenáší každé jeho slovo!

Ale proč si pak ti dva nevšimli jeho příchodu?

Vzal přijímač do ruky a oddechl si úlevou. Hlasitost byla na nule.

Eylers začínal chápat stále víc. Tihle zrádci se plně spolehli na informace, které jim včera nechtěně dodal. Setkal se s Míkem Doranerem, aby si domluvili dnešní schůzku. Proto nepovažovali za nutné sledovat ho odposlechem. Byli si prostě jisti, že jim vletí do pastí.

Ale kde má schovaný ten minivysílač, který z něj dělá Roccova špicla? Nevylučoval ani možnost, že ho odposlouchávají ještě i z jiného místa. Teď Eylers prokázal, že jeho speciální výcvik nebyl nadarmo. Přepnul při jímač na lokalizaci maximálního signálu. Projížděl si anténou po těle. Pak málem zaklel, když přístroj zapískal.

Držel ho zrovna nad protézou.

Takže tady je ten minivysílač!

Hned mu bylo jasné, kdy mu ho tam zabudovali. Bylo to tenkrát, když ležel ztlučení v lazaretu na GALAXY a nesměl vstát. Léčil se z těžkého zranění na hlavě, které mu způsobili při povstání kolonisté.

Teď mu bylo jasné i to, proč ho Rocco nedeportoval. Lepšího fízla si guvernér nemohl přát.

Vyhrnul si levý rukáv, opatrně, aby se nedotkl spouště plynové zbraně, odepjal nervové kontakty a odpojil pak protézu od pahýlu. Sevřel ji mezi kolena a našel vysílač za zásobníkem plynových střel. Vyloupal aparát velikosti hlavičky zápalky, pustil ho na zem a zašlápl ho do rozmokle pudy.

Krátce nato už měl zase protézu na místě, o omámené muže se nestaral, sebral jim speciální přístroje a vylezl z dolíku.

Mike Doraner nehnul ani brvou, když mu pak v jeskyni vyprávěl, co se mu přihodilo.

„Miku, počítejte s tím, že budete patřit do nejbližší skupiny deportovaných — a já taky. Lituji, že jsem vás včera oslovil.“

„Nemusíte ničeho litovat,“ přerušil ho pilot. „Jestli všichni složíme ruce do klína, tak se jednoho dne probudíme jako Roccovi otroci. Ale proč jste mě sem volal?“

Bernd Eylers unaveně mávl rukou. „Nemá smysl o tom mluvit. Ani Pjeter Wonzeff už nebude moci udělat krok bez dozoru.“

„Tak tohle jste chtěl?“ skočil mu Doraner podruhé do řeči. „Měl jsem vám tedy pomoci najít s průzkumným člunem Rena Dharka a ty ostatní?“

„Ano! Pokud mám správné informace — pokud, tak jsou sedm set kilo metrů odtud na jednom z ostrovů Hope. Miku, nechtěl jsem ty ženy a muže nechat v rejži!“

Před nimi šuměl potok. Na druhém břehu strměla skalní stěna. Seděli v suchu v jeskyni a naslouchali dešti.

„Eylersi, člověk se nemá vzdávat, ani když už nemá žádnou šanci!“ prohlásil Mike Doraner.

Bernd Eylers zavrtěl hlavou.

„Podceňujete Rocca. Ten chlap je chytrý jak opice a stejně nedůvěřivý. Nedá nám možnost nepozorovaně odstartovat.“

„Já se tak rychle nevzdávám. I kdybych měl ty deportované hledat na vlast ní pěst!“

„Neriskujte příliš, Miku. Člověk musí umět i čekat, jinak těm druhým při hraje do rukou ještě víc moci. Nezapomínejte na to!“

„Příliš moc odvahy mi svými slovy nedáváte, Eylersi!“ vyčetl mu pilot.

„Chci vás jen ochránit před nějakým nepředloženým činem, Ale nedivte se, jestli vás hned po návratu do města zatknou.“

„To si Rocco nedovolí!“ vybuchl Doraner.

„Když to bude považovat za nutné, tak si to klidně dovolí. Půjdeme. Vrátím se jinou cestou. Neviděli jsme se, jasné?“

Mike Doraner přikývl, vstal, vyšel z jeskyně, vstoupil do potoka a brodil se až po kolena vodou. Bernd Eylers se za ním díval, dokud mu nezmizel z očí.

Pak vyšel i on — jiným směrem, proti proudu potoka. Postupně odhazoval do vody přístroje, které sebral těm dvěma zrádcům.

Kdyby ty věci u něj našli, pouze by mu to přitížilo.

Ve stejnou dobu s tři vědci v zadní části provizorně zařízené laboratoře. Dlouhá stavba vykazovala ještě všechny známky improvizace. Ale její technické vybavení bylo to nejmodernější, jaké bylo zatím k dispozici. Větši no přístrojů pocházela z GALAXY. Trvalo týdny, než našli vhodné místo pro jejich instalaci.

Před hodinou skončil experiment a velký počítač z GALAXY potřeboval dvacet minut na vyhodnocení dat.

16

17

Ve velké hromadě fólií se skrýval výsledek Bentheimovy, Ossornovy a Craigovy práce

„Máme ten výsledek zveřejnit?“ ptal se Ossorn.

Astrofyzik Bentheim zamyšleně potáhl z cigarety, podíval se na své kolegy a zeptal se: „Souhlasí ten výsledek? Nezadal špatný program?“

„Pak bych byl šťasten,“ odpověděl Craig, který byl ve svých dvaceti devíti letech nejmladší z nich. „Ale krátce před startem v Cent Fieldu jsem volal profesoru Bellovi, Monte Bellovi z vědeckého výzkumného centra v Alamo Gordo. Sdělil mi poslední čísla. Ale to přece víte. Tak proč dnes tornu výsledek ku nevěříte?“

Bentheim a Ossorn se na sebe podívali. Slovo si pak vzal Bentheim.

„Pane kolego, je vám jasné, co to znamená, jestli to je pravda?“

„Nemohu přece odsunout stranou něco, co se nedá změnit, a pak říct, že nevěřím, že to existuje!“ Craig uchopil fólii, která vyšla z počítače jako posle d

•ní. „Magnetické pole Galaxie je zřejmě v turbulenci. Jinak se to nazvat nedá. Jen se podívejte na tu silnou odchylku elektrických nábojů.

Až do našeho odletu si nikdo na Zemi nedovedl vysvětlit, odkud se bere ten neustálý energetický přírůstek interstelárních částic. Můžeme jen potvrdit další nárůst, ale nemůžeme říct, zda to bude mít pro lidi jednou smrtelné následky, či ne — panebože, to dneska přece nemůže ještě nikdo říct. Ale — že je tady nebezpečí pro celou Galaxii, to je přece jasné!“

Ossorn se vložil do hovoru. „Neuznáváme měřítka! Normální člověk myslí tak na délku svého života — v desetiletích, nanejvýš tak v půl století. Zvykli jsme si měřit vývoj podle doby existence Mléčné dráhy. To, co jsme dneska zjistili, může být nebezpečné třeba až za tisíc let. Proto jsem se taky ptal, zda máme oznámit výsledek našeho výzkumu.

Nikdo se dneska nezajímá o to, jestli kosmické paprsky za tisíc let zničí každý živý organismus v Mléčné dráze. Navrhuji, abychom výsledky uchovali v tajnosti. Jenom bychom tím vyvolali zbytečný neklid.“

Bentheim se ostře zeptal: „Takže nepopíráte, že pro Mléčnou dráhu začalo nebezpečné vývojové stadium?“

„Jak bych mohl!“ vykřikl Ossorn. „Ale musím se vrátit ke svým argumentům. Vývoj v Mléčné dráze bude nebezpečný až za dlouhý časový úsek.“

„A právě tomu se mi nechce věřit!“ namítl hádavý Bentheim. „Kdyby existovalo jen sebenepatrnější podezření, že tento vývoj má svůj původ v centru Galaxie, pak bych byl ochoten připojit se k vaší dlouhodobé teorii. Ale nic takového bohužel nemůžeme říct. Nebezpečí se na nás hrne z vnějšku! Tedy z prázdného intergalaktického prostoru! A protože přichází odtamtud, pak se nemůže mluvit o nějakém vývoji. Vývoj je přece postupný proces. Ale tady hodnoty přímo naskakují! Na naši spirální mlhovinu působí Energie takové ho rozsahu, že to přesahuje naše představy!“

18

I

„Pouhá teorie!“ namítl Ossorn. „Nic než šedá teorie! Nedá se ničím prokázat, jenom podezřelými hodnotami! Pane kolego, copak známe druhý konec naší Mléčné dráhy? Dokážeme si představit, co se tam odehrává? Nemůže se hvězdná sestava skládat i z mladých sluncí? A je nějaká možnost dohlédnout c horizontální úrovní na druhý konec Galaxie?

Ne, není. Cívíme do hvězdné clony a nevidíme skrz ni. Nepopírám, že za touto clonou nemůže pro nás vyvstat nějaké nebezpečí. Ale popírám, že to nebezpečí bude jednoho dne — za tisíc nebo více let tak veliké, že by ohrozilo veškerý organický život. Mléčná dráha nemá ambice nějakého sebevraha. Co když je to naopak omlazovací proces? Vždyť si stále přiznáváme, že toho ještě moc nevíme! Malovat čerta na zeď a vyvolávat psychózy s koncem světa považují za neodpovědnost vůči bližním.“

Craig zachovával klid. Shrnul fólie. Lehce ironicky řekl:

„Pan kolega Ossorn nám naši morální odpovědnost připomněl tak vzrušeně, že bude jen dobré, když ty výsledky prozatím stopíme. Ale před nebezpečím, i když může být akutní až za tisíc let, nesmíme zavírat oči. Souhlasíte, Ossorne?“

„Samozřejmě! Už tak je dost zlé, že si děláme starosti!“

„Aha!“ chytil se toho Bentheim. „Takže vy nepopíráte, že ten tu ní vývoj v sobě skrývá nebezpečné možnosti?“

„Ne,“ odpověděl Ossorn a zaúpěl. „Nevylučuji možnost nebezpečí, proto c nejsem jasnovidec. Ale na tu vaši katastrofickou teorii přesto nevěřím!“

Prudce vstal a odešel.

Bentheim se za ním díval a pokývl hlavou. „Přál bych si mít Ossornův optimismus. To musí být báječné něčemu pevně a neotřesitelně věřit.“ Podíval se na Craiga.

„Doufám, že si nemyslíte, že pochyby jsou dílem ďáblovým?“

Craigovi se v této debatě už nechťelo pokračovat, atak místo odpovědi jen pokrčil rameny.

Byli na cestě už osm dní.

Osm dní a osm nocí v zeleném pekle Deluge.

Dva dny a noc lilo jako z konve. Husté listoví tropického lesa zadržovalo vodu jen první půlhodinu, pak už padaly k zemi husté provazce deště a měnili zem v bažinu, v níž se utápěly lišejníky. ,

Ren Dhark vděčil Danu Rikerovi, Ralfu Larsenovi, Janosi Szardakovi o Milesu Congollonovi za to, že ostatní pokračovali v cestě i za těchto pod 11 Jeho přátelé byli rozptýlení v zástupu a dodávali vysíleným deportákům odvalu.

19

Í

Najednou prales oživil. Ve věčném příšeří spatřili první živočichy, kteří se snažili uniknout z bahna. -

Stádo beranosaurů, jak ty příšery pak někdo nazval, zastavilo i Rena Dharka.

Zdalo se jim, že slyší blížící se tornádo, slyšeli, jak se v dálce lámou obří stromy. Ozýval se nepopsatelný dusot.

Blížil se k nim a stále sílil. Praštění stromů přehlušovalo šumění deště a bubnování kapek do listoví. Země se rozechvěla. Lidé na sebe úzkostně pohlédli Ukryli se za kmeny, přestože tušili, že ani ten nejsilnější je nemůže zachrčí nit.

Hlomez sílil. Zněl v rozpětí od hlubokého basu a až po nejvyšší diskont. Všichni čekali, že se netvoří musí objevit každým okamžikem. Hluk snad už nemohl být silnější.

Ren Dhark by nejradši utekl — slepě kamkoli — jen aby se dostal do bez- peci.

Pak běžel, ale od jednoho k druhému, a křičel na ně. protože jinak se s nimi ani domlouvat nemohl, aby se v žádném případě neoddělovali od skupiny.

„Ať se děje, co se děje, nesmíte se rozutést! Útek znamená v tomhle pekle smrt!“

V očích Jana Sagalla viděl čirou hrůzu. Mužík, který zatím patřil k několika těm, kteří dovedli zatnout zuby a pochodovat k horám, byl u konce svých

sil. -

„Já už nemůžu!“ křičel na Rena Dharka. „A taky už ani nechci! Radši zhebnout hned tady, než...“

V té chvíli ho Ren bleskurychle praštil a hned ho zachytil. aby nepadl na zem. Hodil si ho přes rameno, vrátil se k ostatním a brodil se bahnem do čela dlouhé šňůry lidí.

Když se Sagall opět probral, probíhaly kolem nich nestvůry. Bahno stříkalo, stromy se vyvracely, liány se trhaly jako pavučiny a cosi tmavého, zhruba tak velikosti domu, desetkrát většího než ty potvory na Malo v Alfě Centauri, předusalo kolem na šesti nohách. Stádo, prchající před potopou a řítící se k horám, bylo vidět jen na pár vteřin.

Ren Dhark a Ralf Larsen je viděli mezerou mezi stromy. Byli také jediní, kdo spatřili ty potvory v celé jejich velikosti. Ale nemohli se pak shodnout, zda široký výstupek, kterým ona zvířata vyvracela stromy, byl zároveň i hlavou, nebo ne. Viděli černý, zdánlivě nemotorný, ale nepředstavitelně mohutný trup na šesti sloupovitých nohách. Asi osm až deset metru nad zemí vyrážela z těla fosforeskující vyboulenina, která musela být tvrdá jako žula.

Ona vyboulenina, dlouhá pět až sedm metrů a něco přes metr široká, poněkud vybíhala. Kosila ty nejsilnější stromy a ty pak tři páry nohou zadupávaly do rozbahněné půdy i s korunami.

Z řevu nestvůr málem ohluchli.

Když ta hrůza přeběhla a rámus dozněl, nastal zoufalý boj o život tří lidí.

Tři muže, kteří se zastavili příliš vpravo, zavalila koruna padlého stromu a hrozilo jim, že utonou v bahně. Ren Dhark a Dan Riker se probojovávali stále dál hustou kožovitou změtí listů. Ren se musel třikrát vracet, protože mu v další cestě bránily popínavé rostliny. Více štěstí měl Dan Riker. I ně se dostal k prvnímu nešťastníkovi.

Ren o pár metrů dál mlčky zápasil s jedním mužem, který kolem sebe tloukl v panické hrůze. Nechápal, co se stalo, ale začal tušit nebezpečí, když se mu nepodařilo muže z bahna vytáhnout.

„Dane,“ volal přítele na pomoc. „Dane, rychle, jinak...“

„Už jdu!“

Riker se propracovával větvemi a kožovitým listím. Ve zřícené koruně bylo těžko co rozeznat.

„Napravo ode mne!“ vykřikl na něj Ren, když cítil, že má přítele už po svém boku. „Dávej ale pozor, tady něco nehraje!“

Muž řval a bědoval, ale nemohl už kolem sebe ani tlouct. Ren ho pevně držel za zápěstí. Když cítil, že muže chytil i Dán, pustil jeho pravé zápěstí a vykřikl: „Až řeknu tři!“ A začal počítat.

Když se na tři pokusili muže vyrvat z bahna, muž zařval jako zvíře. „Nohy, moje nohy!“

Ren si vzpomněl, že nedaleko viděl uraženou větev.

„Pevně ho drž! Pozor, kdyby kolem sebe tloukl!“ zavolal na Dana a zmizel v koruně stromu. Věděl, že teď jde o každou vteřinu a kašlal na to, jestli si udělá nebo neudělá nějakou tu modřinu. Pak konečně onu větev našel. Trhl za ni, ale stěží s ní hnul. Prodíral se dál. Když se dotkl lián, pochopil, co tu větev tak pevně drželo.

S vynaložením všech sil se mu podařilo zpřetrhat houževnaté liány. Pak musel od větve odervat listy.

Dan ho už volal.

„Co to táhneš?“ zajímal se Riker.

Ren pracoval klidně, i když šlo o vteřiny. Na několikátý pokus se mu podařilo postavit větev kolmo. Opatrně ji zabodával kolem nešťastníka, pátrala pak ji vší silou zarazil do bahna.

V tom okamžiku ztratil Dan rovnováhu. Nemohl však upadnout ze dvou důvodů: za zády ho držely větve a v rukou držel zabředlého, kterého jedním ti-hnutím vysvobodil z bahna.

„A teď rychle pryč!“ zařval Dhark, protože pod sebou zaslechl zasténání. J potřetí zabodl větev do bahna.

20

21

„To by ta nejdřív musei‘o jít!“ zaburácel Dan Riker a vlácel za sebou vysvobozeného muže.

Ren cítil, že něco popadlo větev a rvalo mu ji z rukou. Když chtěl znovu udeřit, cosi mu větev vytrhlo a větev zmizela v bahně. Zároveň se v bahně vytvořila lesklá bublina, která slabě světélkovala. Získala tvar okurky, byla stále štíhlejší a pak na Rena Dharka vyrazila. Ten vzal nohy na ramena. Prodíral se větrovím a těsně za sebou slyšel podivný zvuk, jako by někdo cosi nasával. Otočil se a ztuhl hrůzou.

Ona okurkovitá bublina byla ohromná přísavka, která ustavičně měnila tvar a hledala ho. Tvor měl oči a ty oči se na něj potměšile dívaly. Už pochopil, co to prve tak hrozně zasténalo. Z Rena Dharka se najednou stal učiněný hadí muž, hbitě se proplétal větvemi a uháněl do bezpečí.

Asi v polovině koruny narazil na Dana Rikera a na onoho zachráněného. Byli poslední, kteří se připojili ke skupině. Obě ženy a všichni muži se už zatím vzpamatovali z hrůzy, kterou v nich vyvolalo přebíhající stádo.

Muž vytažený z bahna ležel na zemi, ztěžka dýchal a nad ním se skláněl Manu Čobe. Dhark se podíval zachráněnému na nohy.

Byl bos! A přišel až o nohavice ke kolenům.

„Pane bože!“ zaúpěl někdo, když si uvědomili, proč přišel o boty a málem i o kalhoty. „Tady si snad daly dostaveníčko všechny možné nestvůry. Kdo to kdy slyšel, aby nějaké živočich žral umělou hmotu!“

Uplynuly dva dny.

Když nastala noc, přestalo pršet. Druhý den se skupina dostala hodně dopředu díky průlomu po prchajícím stádu. Stále častěji se dívali na stromy kolem sebe. Většina byla vyšší než padesát metrů. Jejich štíhlé kmeny byly zřejmě schopny odolávat i orkánům, ale vyvrácené stromy dokazovaly, že pro ti beranosaurům nemají šanci.

Postupovali stále rychleji. Muž, který přišel o boty, si zhotovil z lián jaké si sandály, které ho chránily před zraněním. Čobův termozapalovač opět pro kázal své služby. Plamen fungoval jako rezač. Na místě, kde se liány dotkl, liána se roztékala na hnědou tekutinu. Okraje liány okamžitě tvrdly a zdálo se, že nabyly úplně jiné molekulární struktury.

Zásoba červených hlíz došla předchozího dne. Nesplnila se naděje, že opět najdou strom, na němž tyto hnusné, ale jedlé plody rostou. Začala se projevovat i žízeň. Když přestalo pršet, voda se rychle vsákla.

Ren Dhark určoval tempo. Byl zarostlý a vousy ho dělaly starším. Jenom v hnědých očích měl, mladost a elán. Nenadával, když se někdo únavou opožďoval. Nelitoval kroků, zašel za nimi, vléval jim odvahu a naději, že už brzo

budou u cíle. Přitom ani on sám nevěděl, zda už nejdou několik dnů špatným směrem v džungli neměli žádnou možnost orientace. ‘ ‘

Pracně se prodírali polorozdupanými korunami stromů, roztržitými kmeny, liánami. Po tvářích jim stékal pot. Ruce měli rozdrásané do krve a nohy jako z olova. ‘ ‘

Navíc je sužovala žízeň a žaludek jim svíral hlad.

„Musíme dál! Už tam brzo budem!“ Znovu a znovu jim vtloukal tyto věty do hlavy. Sám nechápal, kde bere sílu, aby mohl povzbuzovat ještě ostatní.

Zvykali si na nebezpečí džungle. Ren je na ně neustále upozorňoval.

„Blížíme se k horám,“ řekl jim jednou, když už nechtěli dál. „Pomyslete jen na to, kolik štěstí jsme měli v prvních třech dnech cesty! Jen si uvědomte, kolik nebezpečí jsme nevědomky minuli — a co se nám stalo“ Nic! A proto vím, že se k cíli dostaneme!“

A pak to byl on, kdo přidal do kroku, třebaže se už jen stěží držel na nohou. Najednou se před nimi rozjasnilo. Džungle zmizela. Stromy už nerostly tak

hustě a ubylo i popínavých rostlin. ‘ , Ticho najednou protřhl výkřik. ,

„Hory!“ Dhark natáhl ruku a ukazoval do mezery mezi stromy. Viděl vrchol hory ozářený oběma slunci. Byli u cíle. ,

Když Ligo Sabati vešel do místnosti, Rocco se na něj hněvivě podíval. Vyrušil ho z hovoru se dvěma specialisty přes lasery. ‘

„Co se zase děje?“ vyštěkl na něj.

Sabati se zastavil u dveří. „Je tam nějaká žena a chce mluvit s guvernérem. ale není sama. Přišlo snít ještě asi padesát ženských. Jestli ji nepřijmete, bude

, ‘ toho nějaké poprask.“ ‘ ‘

Rocco pochopil. Po deportaci těch dvaceti čtyř se nálada mezi kolonisty zhoršila. Vůbec nechápal proč. Celková situace se v posledních dnech v podstatě nijak nezměnila. Už brzo se očekávalo dokončení prvních staveb. Za čtrnáct dní měly automaty začít vyrábět syntetické potraviny. Za měsíc se očekává první sklizeň. V tom tropickém klimatu rostlo všechno jako z vody.

A kolonisté přesto nebyli spokojeni. ‘

„A co chce, Sabati?“

Malý černovlasý muž se ušklíbl. „Co by chtěla? Protestuje proti deportaci mého muže!“

„Jak se jmenuje? To se musím pořád vyptávat, to mi to nemůžeš říct najednou?“

„Janni Sagallová. Ian Sagall byl deportován pro sabotáž.“

—

Rocco jako by zapomněl na ty dva specialisty. Chvilí uvažoval. „Ze které ho pracovního úseku jsou ty ženské?“

„D—64. Brigádyra tam dělá nějaké Trogby.“

„Nejdřív chci mluvit s ním. Rychle ho sem přiveď.“

Znovu se obrátil k expertům.

„Promiňte. Všem se člověk nezavděčí. Už jsem si zvykl nato, že tady budou stále nějakí nespokojenci. Ale vraťme se k našemu tématu.“

Kdy mohou být zabudovány první paprskomety? Bude stačit dvanáct postavení, abychom aspoň provizorně mohli uchránit Cattan před útokem amfiů?“

„No,“ zauvažoval Bronx. „Potřebujeme aspoň šedesát postavení. Ty nejsilnější budou muset být ve skalách. Jenže to bude potřebovat naprosto spolehlivé elektrárny v horách. V současné době bychom na to potřebovali tak rok!“

„Zatím jste ještě nemluvil ó amfiích z deváté planety, Bronxi!“

„Nemohu o nich nic říct. Neznáme ani je, ani jejich techniku. Jediní, kdo nám něco mohli říct, byli přece deportováni.“

Narážel tím na Dharka, Rikera, Szardaka, Larsena a Congollona.

„Jak je znám, tak by nám stejně odmítli cokoli říct. Dobrá — vedení vás ještě dnes pověří úkolem vybudovat první palebná postavení paprskometů. Doufám, že nás amfiové ušetří své návštěvy.“

Do hovoru se teď zapojil Bronxův kolega Malt Snider. „A co kdybychom navázali radiové spojení s lasičkami na Amfi? Jsou to nepřátelé amfiů a možná by nám mohly poskytnout cenné rady.“

Rocco se mrzutě zašklebil. „Vidíte současnou situaci v Cattanu naprosto špatně, Snidere. Na jedné straně je padesát tisíc kolonistů, kteří nevidí jiný cíl, než mít brzo střechu nad hlavou. aby mohli žít jako svobodní občané nové ho světa. Na druhé straně je tu malá, ale vlivná menšina, která se skládá z posádky bývalé GALAXY a z techniků, inženýrů a vědců. Tato skupina, na kterou jsme odkázáni, kdybychom chtěli s lasičkami navázat kontrakt. už k tomu dávno dostala pokyn. Ze spolehlivých pramenů vím, že tento úkol sabotují. Mluví o nějakých nepřekonatelých komunikačních potížích. Odvolávají se na to, že prý ty lasičky vidí jen v infračerveném spektru a podobně. Ale ty inteligenty vůbec nenapadá, že takovým chováním ohrožují i sebe. Podobně jako ta žena, co chce se mnou mluvit. Domnívám se, že dodnes nepochopila, že její muž musel být deportován, protože jeho sabotáž ohrožovala všechny kolonisty.“

Nepodlehl jsem nátlaku veřejného mínění a neodsoudil jsem ty sabotéry k trestu smrti. Naopak. Dal jsem přednost humánnějšímu řešení a dal jsem provinilce vysadit na jiný ostrov. Tam si mohou proti našemu novému pořádku konspirovat po libosti.

, ‘

Vy naopak jste se dali do služeb našeho vedení. Tak, jak se dá očekávat od každého rozumně uvažujícího člověka. Skutečnost vypadá jinak. A že dovedu ocenit, co vy dva děláte pro nás všechny, to uvidíte za týden, až se budete moci se svými rodinami nastěhovat do rodinných domků. Jenom mi prosím neděkujte! Toto uznání jste si plně zasloužili!“

Rocco vstal. Mile se usmíval. Když oba experty doprovázel ke dveřím, věděl, že se na ně může do budoucnosti spolehnout.

Janni Sagallovou a ostatní ženy nechával zatím čekat. Postranním vchodem vešel Sabati s brigádýrem Trogbym.

„Posaďte se!“ řekl Rocco suše. „Janni Sagallová je z vašeho úseku?“

„Ano, pane guvernére. Byla to spolehlivá pracovnice, dokud jí nedeportovali muže.“ Trogby připomínal krysu, číhající na kořist. Rocco věděl, že

Trogby hrál vedoucí roli při povstání kolonistů proti posádce GALAXY. Skupina, kterou tenkrát vedl, se chovala obzvláště brutálně.

„Venku stojí Janni Sagallová s dalšími asi padesáti ženami. Chce se mnou mluvit a protestovat proti deportaci svého muže. Když ji nepřijmu, tak mi tam uspořádají stávkou vsedě. Však si rozumíme, Trogby. Janni Sagallová přijde za chvíli protestovat. Mně jde o to, abychom mohli pokojně budovat C a žádní šťourové nás v tom nerušili. Vy teď musíte dokázat, že si jako brigádýr zasloužíte vlastní rodinný domek. Je vám to jasné?“

V Trogbyho očích se zablýskalo „Já ji...“

„Nechci nic vědět!“ přerušil ho Rocco. „A taky jsem vám nic neřek. Ligo Sabati mi to kdykoli dosvědčí. Ale vy mi už konečně musíte dokázat, že máte na víc, než se požaduje od nějakého brigádýra.“

„Rozumím,“ řekl Trogby, ušklíbl se a odešel.

Když Sabati zůstal s Roccem sám, řekl: „Hlupáci. Nechaj se nachytat na

4 pitomej rodinnej domek.“

„Myši se chytají na špek a my potřebujeme hodně myší. Pust' tu Sagallovou dovnitř.“

Vešla tmavě plavá žena prostředního věku. Nebojácně se na Rocca podívala. Opětoval její pohled. „Posad'te se!“

„Děkuji, radši postojím. Kdy dáte příkaz, aby přivezli mého muže, Rocco?“

„Pane guvernére,“ opravil ji.

Ušklíbla se, ale neopravila se. „Rocco, vy si nechcete uvědomit, že obvinění mého muže bylo vykonstruované? To nevíte, že ho deportovali jenom

proto, že nechtěl opravit samohybné paralyzátory?“

„Mám jiné věci na starosti, než abych se zajímal o podružnosti,“ odpověděl chladně. „Ok ujišťuji vás, že případ vašeho muže osobně přezkoumám.“

Až zjistím, že se neprovinil sabotáží, pak dám samozřejmě příkaz, aby ho

přivezli nazpátek. Teď mi ale musíte jmenovat spolehlivé svědky — tedy svědky, kteří doloží, že váš muž je nevinný.“

„Já že mám shánět svědky? Zapomněl jste, že jste po svém zvolení přísahal na Chartu? To už na Hope neplatí zákony, které jsme si přivezli ze Země?“

„Janni Sagallová, já myslel, že se chcete brzo setkat se svým mužem. Domníváte se že mně takovým chováním přesvědčíte o jeho nevině.“

Cítil, že ji znejistil.

„Janni Sagallová, nové poměry si vyžadují nové zákony. Nemůžeme přece vzít všechno, na co jsme byli zvyklí na Zemi. Ale jedno jsme převzali — cit pro spravedlnost. A ten určuje mé jednání!“

Rocco se dovedl mistrně přetvařovat. Janni Sagallová jím byla fascinována.

V této chvíli mu byla ochotna věřit.

„Kdy zase Iana uvidím?“ - - -

„Jakmile se přesvědčím o jeho nevině. To, že se zdráhal opravit pojízdné paralyzátory, není ani přestupek. Brzy si spolu ještě promluvíme.“

„Doufám, že vám pak už budu moci poděkovat,“ řekla mladá žena, zkoumavě se na něj podívala a odešla.

Rocco byl spokojen, když viděl, jak Janni ženám něco řekla a pak se všechny rozešly.

Zbytek zařídí Trogby. Určitě už sní o svém rodinném domku.

Radioví specialisté a astrofyzici si zoufali. Už dávno si zvykli, že je Roccovi dohlížeči ustavičně kontrolují. Ale obě skupiny deptalo, že nemohou navázat spojení se Zemí nebo s nějakou pozemskou kosmickou lodí a že z hvězdných map, které mají k dispozici, nejsou schopni zjistit, ve kterém sektoru Galaxie mají Zemi hledat.

Technici mravenčím úsilím zvýšili výkonost vysílače na pětisetnásobek, ale všechno bylo marné.

Zdálo se, že v Mléčné dráze nepracuje jediný pozemský vysílač, který by vyzařoval vlny rychlejší než světlo. Nebo že by GALAXY zabloudila na svém letu natolik, že by byla z dosahu hypervln?

Poslední naději vložili do mamutího zesilovače, který byl schopen přijímat i to nejslabší vlnění a dostatečně je zesílit.

Jenže nic a nic.

„A co je se Zemí?“ ptal se Per Logan. Takhle se ptal už aspoň posté. „Přece se Země úplně nevylidnila.“

Z rohu se ozvalo:

„To jste zapomněl na ty dvě cizí flotily, co spolu válčily ve sluneční soustavě, když jsme chtěli letět k Denebu? A tady v tomhle systému jsme narazili na třetí inteligentní druh, který už zvládl kosmické lety. Stale ještě si myslíte, že fantazíruju, když se domnívám, že si Zemi podrobila nějaká cizí civilizace?“

Tuhle otázku neslyšel Per Logan rád. V duchu si ji sám kladl až příliš čas to. Co jiného člověka taky mohlo napadnout, když ani mamutím zesilovačem stále nic nezachytili.

„Pro dnešek končíme. Jestli má někdo chuť, ať si chytá frekvenci Země, ale já už toho mám každopádně dost.“

Per Logan vypnul přístroje. Na Roccovy lidi se ani nepodíval, prošel kolem nich. Logan, který normálně nebýval nijak temperamentní, tentokrát praštil dveřmi.

Nespokojeně kráčel ke své nouzové ubikaci.

Když ráno devátého dne vyšla na východě slunce a jitřní svit zaplavil rozeklané pohoří, dvacet devět lidí se dívalo, jakoby vidělo první hory v životě.

Zelené peklo s netvory a nebezpečím nechali za zády.

Utábořili se u tíše šumícího pramene. Zde také strávili poslední noc a všichni si pochvalovali, že už se dlouho tak dobře nevyspali jako tady.

Měli hlad, ale nemluvili o něm. Vzhlíželi k majestátním horám, jež se tyčí až do výše 4000 metrů. Viděli černá kolmo spadající úbočí, rozlehlé masívy a suťová pole, viděli věže a hroty, ale nikde jediný ledovec nebo stopy sněhu.

Před nimi se rozkládala plošina, tu a tam porostlá podivnými keři. Za ní začínalo široce rozevřené údolí.

Čím bylo jasněji, tím lépe viděli do krajiny. U nohou jim leželo zeleně zářící moře džungle, které konečně zdolali. Kolem nich rostly podivné traviny a rostliny. Nic z toho se nepodobalo flóře z kontinentu, na němž ležel Cattan.

Deluge, malý ostrůvek v oceánu Hope, si zřejmě vyvinul vlastní flóru a faunu, které se silně lišily i od zóny k zóně. Ralf Larsen a Dan Riker se rozhlíželi, ale rostliny, které už znali z paseky u moře, zde nenacházeli.

Riker ukázal na širokou stopu, která zůstala po úprku stáda beranosaurů.

Gigantičtí netvoři zabočili těsně před pramenem ostře doprava a přehnali se dál po okraji džungle. „Doufám, že ses nimi už jen tak zase nesetkáme,“ řekl Larsen. Riker se vykoupal v čisté vodě pramene a omyl si syntetický oděv od bahna a špíny. Jen vousů, jež v tropické teplotě rostly jako plevel, se muži nezbavili.

„Musíme dál! Hlavně musíme sehnat něco k jídlu!“ konstatoval Ren Dhark.

Dan si všiml, jak se bývalý první důstojník GALAXY zaculil. Zeptal se

Larsena proč. Ten ukázal na Rena. „Ani ve snu by mě nenapadlo, že Ren nám bude někdy šéfovat. Ale že mu to jde, co? To není Sam Dhark, kterej při každé příležitosti vybuchl, ale má ze svýho otce dost, hlavně jeho dobrý vlastnosti. Já mu tu roli rád přenechám. Ale je mezi náma jeden, na koho si musíme dát pozor, Dane.“

„Cože? I tady? Mně stačí na celuj život ten Rocco. Na koho že si máme teda dát pozor, Larsene?“

„Na Manu Čobeho! Měl jsem v džungli dost času; abych ho pozoroval. a nepřeslechl jsem, že šťval proti Renovi.“

„To je teda nadělení!“ řekl Dan Riker a ušklíbl se. „Jako by to byla nějaká sranda udržet pohromadě i takovou skupinku. Až dosud s tím měl Ren jenom trable. Fajn, podívám se tomu Čobemu trošku na zub. To vám, Larsene, slibuju — nějaký Rocco jménem Manu Čobe nedostane tady na Deluge šanci, aby se stal guvernérem ostrova nebo co já vím. To spíš...“ sevřel pěsti.

Larsen potřásl hlavou. Nesouhlasil s ním.

„Jestli se vám, Larsene, moje přímá metoda nezdá — na tom já nic nezměním. Budu těmito pěstmi mydlit do Čobeho tak dlouho, až ho přejde chuť dělat nějaké problémy.“

„Mluvíte, jako by už začalo nějaký povstání, Dane!“

Riker Ostře opáčil:

„Když jsme bloudili s GALAXY, taky se mluvilo o tom, že mezi vystěhovalci vládne nějaké neklid, a nic jsme proti tomu neudělali. Pak nám Rocco předložil účet. Ale já se už nenechám postavit před hotovou věc. To radši zapomenu na svý dobrý vychování a naučím toho chlapa, jak je snadné zapadnout do party. Je vám to jasný, Larsene?“

Larsen se s úsměvem díval na červovlasého štíhlého Rikera. V hloubi srdce s ním souhlasil, ale neměl rád, když se problémy řešily pěstmi.

Ale co když není jiná možnost, jak přivést Čobeho k rozumu?

Ren Dhark dal znamení, že se pokračuje v cestě. Opět převzal vedení a pře slechl Čobeho návrh, že by ho vystřídal. Nevšiml si, jak se na něj lékař a radista nenávistně podíval a pak se

beze slova zařadil. I tady postupovala skupina husím pochodem. Těch pár kilometrů do údolí urazili za chvíli. Stále více se blížili ke kolmým skalním stěnám. Před vchodem do údolí se válely ohromné balvany. Ale průchod mezi nimi byl tak široký, že by jím prošel i onen obří beran.

Nad údolím plynula těžká mračna. Bylo ticho, ozývaly se jen lidské kroky. Už si zvykli, že zde nezpívají ptáci.

Těsně před Renem Dharkem vyskočilo jakési čtyřnohé zvířátko s kulovitou hlavou, snažilo se utéci do bezpečí, náhle změnilo svůj vzhled, nafouklo se jako balón, až se zdálo, že praskne a vzneslo se do vzduchu jako zcela nový živočich. Za sebou nechalo tenký černý opar, připomínající kouř.

J...Kruci! vykřikl Ren Dhark překvapeně. Zastavil se a díval se za zvířetem dokud se mu neztratilo z očí.

Vzpomněl si na jiného živočicha, kterého viděl na mýtině lézt v bahně. Jako vzpomínku na něj měl Dan dodnes fialové skvrny na nohavici. To zvíře se i v mžiku proměnilo a taky létalo.

Ren se v duchu ptal, jak dlouho jim potrvá, než v Hope přestanou vidět Cizí planetu a začnou ji považovat za svou novou vlast.

Ale teď měl úplně jiné starosti. To údolí...

Čím hlouběji do něj postupovali, tím větší měl Ren Dhark obavu; že svou skupinu vyvede zase do džungle. Najednou se mu po boku objevil bývalý první inženýr GALAXY Miles. „Rene, není tohle zase prales?“

„Bohužel...“, odpověděl Ren Dhark skoupě.

Congollon zaklel a vzdálil se. Čím více se blížili překážce, tím hlasitěji se ozývalo ve skupině bručení.

„A ozval se Čobe, „co tam budeme hledat? Proč nezůstaneme tady?“

\ většina s ním souhlasila.

Ren se zastavil a otočil se. „Protože tady nenajdeme nic k jídlu! Nebo si nad někdo všiml nějakého stromu s ovocem? Kdo chce tady zemřít hladu, má možnost! Nikdo mu v tom nebrání!“

Sel dál. Ostatní ho váhavě následovali. A tak došli na okraj nové džungle.

Byla jiná než to zelené peklo, kterým se osm dní probojovávali k horám.

I sem mnohem víc denního světla. Liány a jiné popínavé rostliny zde tolik nebudely, ani zde nebyl koberec lišejníků. Země, po které kráčeli, byla ‘ místy bahnitá, ale většinou pevná a kamenitá.

Ren Dhark se podvědomě držel vpravo. Ve stínu černé skalní stěny si všiml, že stromy poblíže horského úbočí jsou poněkud zdegenerované. Nepřesahovaly výšku deseti metrů a neměly tak impozantní koruny.

Ren Dhark se vyhnul příkopu plnému dešťové vody. Když obcházel tři těsně vedle sebe rostoucí kmeny, trhl sebou a zastavil se.

Těsně podél úbočí se asi v délce sta metrů táhlo cosi jako silnice!

Několik mužů si hned kleklo a zkoumalo materiál, z něhož byla silnice zbudovaná. Mezi nimi i Miles Congollon a Sibiřan Are Doorn. Inženýr Congollon vzal kámen velký jako pěst a tloukl o koberec, který vydával kovový zvuk.

Propána, co to může být za kov?“ divil se.

Sibiřan se vedle něj pokoušel odhrnout zem, aby uvolnil okraj silnice. Ale

brzy toho zanechal. Silnice sklouzla se vším všudy ze své původní trasy a časem

P překryla bahnitá půda.

Ale zbytek, který byl ještě spojen s úbočím, se jevil jako molekulárně zhuštěný materiál, jehož povrch byl tvrdší než diamant.

Silnice? A tady?“ divili se všichni. A divili se dál, i když jim Ren Dhark

28

29

připomínal ruiny poblíž Cattanu, které vykazovaly jasné stopy po atomové smršti.

„Ale tam nikdo žádnou silnici neobjevil. Ani mezi ruinami!“ upozorňoval je dr. Jo Getrup.

„Tahle silnice vypadá, jako by ji udělali teprve před několika hodinami.“

Ren se na něj s úsměvem podíval: „Jak je to podle vás staré, Getrupe?“

Getrup se ale nedal vyvést z míry. „Nejsem archeolog, Rene. Ale když si pomyslím, jak silná je vrstva země na pravé straně — a to, že celá tahle trasa sklouzla — pak bych řekl, že ji naposledy používali nejmíň před tisíci lety.“

Senzace brzy vyčichla. Všem kručelo v žaludku. Silnice své tajemství neprozradila. Když Ren Dhark dal pokyn k další cestě, nikdo ani chvíli neváhal.

Přesto byli víceméně zklamáni, protože nikde nenacházeli žádný ovocný strom.

Ren Dhark už dávno pochopil, že jsou na samém pokraji zhroucení. Oslabovalo je i to množství vody, které předtím vypili.

Nečekaně se dostali na kraj lesa. Před nimi se rozkládala kotlina, která byla ze všech stran obklíčena rozeklanými skalami.

O pár metrů dál se terén prudce svažoval. Opatrně si stoupili na okraj srázu. Zatajili dech.

Mysleli, že je to fatamorgána.

Ale obraz před nimi se neměnil.

Bylo to skutečně město.

Mezi mohutnými stromy stály zarostlé trosky. Všechny budovy se dosud nezřítily, ale všechny byly zarostlé žlutozeleným kobercem. Jen dvě stavby se tyčily nad vrcholky stromů, ostatní stěží dosahovaly jejich výše, ale i tak byly snadno rozeznatelné, protože se na ně dívali z výšky.

Příroda v kotlině žila bujným životem, ale město bylo mrtvé!

Brigádýr Trogby vyšel z výrobní haly a myslel už na rodinný domek, který mu slíbil Rocco. Pak se ušklíbl, protože si vzpomněl na Janni Sagallovou. Včera koncem směny ji odnesli do lazaretu.

Nervové zhroucení!

Automat, u kterého pracovala, vyráběl hned od začátku směny samé zmetky. Pokusila se přístroj vyjenže marně. Najednou stál vedle ní brigádýr, hrubě ji odstrčil a vypnul ho sám.

„Co je tohle?“ zeptal se a zvedl talíř, který měl ve dně tři díry. „Z toho byste dlabala polívku, co?“

1324 talířů byly zmetky. Janni Sagallová nechápala, jak to, že kontrola tuto závadu nezaregistrovala a nevypnula automaticky stroj.

„Že byste se, Janni, podívala, čím to je? Za pět minut se váš stroj znovu rozběhne.“

Tak včera začal. Ale zmetky nedělal jenom Jannin automat. U jiných automatů se však závadu podařilo rychle odstranit. Pouze Janni zoufale zápolila s rozmary svého stroje.

Jednou chyběl talířům okraj, jindy byl plastik příliš slabý a talíř se okamžitě rozbil. Pak se zase vzpříčil v automatu nebo se ucpaly trysky, které vstříkovaly surovinu do formy. Třikrát se nevypnul přívod barvy a barva zatvrdla na citlivých ramenech a v ovládání automatu.

Trogby byl každou chvíli u Janni Sagallové a deptal ji svými poznámkami. Nestyděl se mluvit ani o sabotáži, třebaže to všechno nastrojil sám.

Koncem směny selhaly Janni Sagallové nervy, otřásl jí křečovitý pláč a pak se zhroutila.

Závodní lékař mluvil dokonce o nervové horečce.

Dnešní směna Trogbymu ukázala, že jeho postup proti Janni Sagallové byl správný. Ženské v hale přestaly žvanit a navzájem si pomáhaly odstraňovat závady.

Tu tam musí cítit nad sebou bič, pomyslel si Trogby spokojeně a nevnímal kroky za svými zády.

Stále ještě bydlel v nouzové ubikaci, byla na konci tábora, trochu stranou od osvětleného prostranství. Dva měsíce právě zmizely za mraky. Byla najednou taková tma, že Trogby neviděl ani na tři kroky. Najednou se před ním vynořili dva muži. Nenapadlo ho nic divného, protože myšlenkami byl už v rodinném domku. Ale když ho strhli k zemi a zasáhly ho první rány pěstí, vrátil se najednou do tvrdé reality.

Stáli nad ním čtyři muži s obličejí zakrytými šátky. Jeden mu vysvětlil, proč dostává výprask.

„Ty lumpe, to máš za to, cos udělal Janni Sagallové.“

Snažil se volat o pomoc, ale jakási silná ruka mu ucpala ústa. Když už neměl sílu se bránit, zaslechl: „Budeš tlučenej furt a furt, Trogby, jestli budeš ještě někoho týrat. A nezachrání tě ani Rocco.“ -

Čtyři muži zmizeli beze stopy ve tmě. Trogby si v takovém stavu netroufl doplazit se k táboru. Musel počkat, až zhasnou všechna okna a teprve pak přilezl domů. Na otázky své zděšené ženy neodpovídal.

Cloumal jím neovladatelný vztek. Tak lehko ho nezdolají. Slíbeného domku se nevzdá. Umyl se, žena ho obvázala a pak vyšel do noci.

Na městské správě, na oddělení vnitřní bezpečnosti, panoval ještě čilý ruch. Když Trogby vešel, aby oznámil přepadení, spatřil další tři brigádýry, kteří vypadali podobně jako on.

I oni přišli do styku s tvrdými pěstmi.

Pak se Trogby dozvěděl, že je dneska v noci už sedmý. Oba úředníci se ho

30

31

stále a stále vyptávali: „Skutečně nemáte tušení, kdo vás přepadl? Ani pode zření?“

Vybuchl. „Podezření sem, podezření tam! V mý směně maká třiapadesát ženskejch. A všechny jsou vdaný. Manžel kterýkoli z nich může bejt podezřelej, ale jak chcete najít ty pravý?“

Úředníci si vyměnili významný pohled.

„Jenom taková otázka, Trogby. Jednal jste v poslední době s nějakou ženou špatně?“

Brigadýr se rozzuřil ještě víc. „Prý jsem včera přivedl nějakou Janni Sagallovou k nervovému zhroucení.“

„To vám řekli, když vás mlátili?“

„J Ale já jsem ji vůbec..,“

„Děkujeme, Trogby, to nám stačí. Jste dneska sedmej. A samí brigadýři. Je vám jasný, že se tady musí jednat o nějakou podzemní organizaci?“

„To je slabá útěcha,“ zavrčel Trogby. „Víc udělat nemůžete? To si už odpovědněj člověk v Cattanu není jist životem? Budu si stěžovat guvernérovi!“

Vyhrůžka se minula účinkem. Lhostejně mu odpověděli: „Na to máte právo, Trogby. Můžeme vám jedinež poradit, abyste si zažádal o paralyzátor.“

Trogby opustil úřadovnu bez pozdravu.

* **

Amer Wilkins pořádal hlášení za poslední noc.

Devět listů odložil stranou. A s nimi šel teď k Roccovi, který seděl v největší místnosti svého bungalovu a pracoval na návrhu organizace vedení.

Rocco a Wilkins byli ranní ptáčata. Oba využívali časných ranních hodin, aby mohli pracovat v klidu. Proto Rocca překvapilo, že ho Wilkins vyrušuje.

„Rocco, přečtěte si tato hlášení,“ řekl Wilkins a položil mu papíry na stůl. Přistoupil k oknu a díval se na mohutné staveniště, které se jmenovalo Cattan a brzy se stane velkým městem.

„Dík,“ řekl Rocco za chvíli. Wilkins se otočil. Teď už byl guvernér o nočních přepadeních informován.

, zeptal se Rocco.

Wilkins zavrtěl hlavou. „Ten čmuchal mě taky napadl jako první, ale pak jsem tu myšlenku pustil z hlavy. Eylers neřeší věci pěstmi. Takovýto druh odporu spíš ukazuje na jednodušší typky. Ale to znamená, že si už nemůžeme být jisti nevzdělanými vrstvami kolonistů.“

Rocco se na něj pronikavě podíval. „A to vás nenapadlo, že bychom to komando mohli hledat mezi bývalou posádkou?“

Amer Wilkins nepatřil k mužům, kteří by se dali snadno přivést k jinému názoru. „Taky mě to napadlo, ale způsob provedení ukazuje jednoznačně na

nějaké primitivy mezi kolonisty. Musíte se zkrátka smířit s tím, že to i mezi

vystěhovalci začíná kvasit. Zatím jejich akce nejsou namířeny proti vám a pro

ti vedení. Vybrali si muže, kterým byly přislíbeny rodinné domky. Jestliže teď připustíme, aby se těch devět mužů s rodinami nastěhovalo do domků, pak určité skupině kolonistů jenom dokážeme, že brigádyři postupovali tak tvrdě, na j příkaz.“

Rocco se rozesmál. „Amere, to jste si skutečně myslel, že za takovouhle prkotinu budu rozdávat dekrety na rodinné domky? Ti bouchači mi zatím ještě nedělají starosti. Až se lidi dozvědí, že těch devět bylo odvoláno z funkce a převeleno na stavbu obranných laserových postavení v horách, tak mě budou všichni velebit, jak jsem spravedlivý. Co vy na to, Wilkinsi, že to není špatný nápad?“

Amer Wilkins se zašklebil.

„Na rodinné domky nám jich skočí ještě víc.“

„A na stavbu těch palpostů potřebujeme pár set kvalitních sil. Takže jasné, Amere?“

„Naprosto,“ řekl Wilkins a netušil, že jeho jméno je už na seznamu, který

Rocco především sestavil s oběma laserovými specialisty Bronxem a Sniderem.

Amer Wilkins měl patřit k první skupině, která bude převelena do hor.

Když dvacet devět lidí scházelo k troskám bývalého města, zapomněli úplně na svůj hlad.

Jen někteří sledovali blízké i vzdálenější okolí. Pár mužů se divilo, kde zůstala silnice. Strmý svah nevykazoval jedinou stopu po silnici, která přece někudy musela vést do města.

Dr. Getrup zůstal vzadu s Renem Dharkem a Ralfem Larsenem. Nehnali e za ostatními do kotliny.

„Teď už jedno chápou,“ řekl Getrup. „Ten porost zakryl město tak, že jsme ho nemohli objevit ani při vzdušném průzkumu.“

„Jenže oni to město objeví,“ namítl Ren. „Stačí, když v Cattanu pořádně ‘ vyhodnotí letecké snímky. Dřív nebo později pošle Rocco průzkumný člun a lidi, kteří město prohledají.“

„A co bude pak s námi?“ zeptal se Ralf Larsen.

Renu Dharkovi se zablýsklo v očích. „Když to šikovně zaranžujeme a budeme li mít trošku štěstí, pak se zmocníme člunu. Jen jsem tohle město spatřil, Už nemyslím na nic jiného. Můžeme jenom doufat, že v Cattanu budou co nejdřív vyhodnocovat letecké snímky všech území.“

Ralf Larsen se na něj po očku díval.

32

33

Podobnost otce a syna byla přímo neuvěřitelná — ani ne tak ve vzhledu, jako spíš v charakteru, ve způsobu uvažování a v rozhodnosti.

Zaslechli, jak je volají. Začali tedy také sestupovat. Jednou se Ren po— díval nahoru, odkud přišli. Zavolal Getrupa a ukazoval mu: „Vidíte tu silnici?“

Neznámý materiál se zaleskl ve sluncích. Getrup přimhouřil oči a zamumlal: „No jo.“ A pak zavrtěl hlavou. „Ale kde je zbytek?“

„Zřítíl se,“ řekl Ren Dhark stručně. „Tamhle!“ Ukázal do hlubin. „Vidíte tam dole tu sut?“ Klidně bych se vsadil, že pod ní jsou zbytky silnice. Tenhle příkrý svah tady nebude nijak dlouho. Čím dále nad tím uvažuji, tím víc se domnívám, že mezi městem okrajem bývala velká jeskyně. Za staletí se zhroutila a to změnilo strukturu povrchu.“

Jo Getrup s Dharkovými teoriemi nesouhlasil. „To je nepravděpodobné. Už proto, že by to musela být nesmírně rozlehlá jeskyně. Ale nebudeme se přece hádat. Mě by teď zajímalo, proč nás volají.“

Když se připojili k ostatním a viděli je jíst tmavomodré ovoce veliké asi jako pěst, pochopili všechno. Vedle potůčku byly nízké keře připomínající houby a na jejich lehce vypouklém povrchu vyrůstaly plody. Když Ren Dhark sáhl po jednom černém plodu, nepodařilo se mu ho utrhout. U tmavomodrých se stačilo jen lehce dotknout a uvolnily se.

Nikdo se nestaral o to, zda ty plody jsou nebo nejsou jedovaté. Ren chvíli váhal. Pak se přemohl a zahryzl se.

„Dobrý, co?“ řekl Dan Riker a nezapomínal žvýkat.

Chuťově to při ananas. Pod měkkou slupkou byla šťavnatá sladká zelená dužina bez jader.

Keř sahal Renovi až po ramena. Tvarem připomínal pozemskou muchomůrku, ale četné tenké a krátké větve, které odstávaly jako bodliny, se nedaly přirovnat k žádné pozemské rostlině. Ren se dotkl hladkého, lehce vypouklého povrchu, jenž byl poset oněmi plodovitými útvary. Opatrně sejmul další plod a pozoroval, jak spojovací místo lehce zčernalo a nepozorovaně se začalo nadýmat

Přistoupil k němu Miles Congollon. Z druhé strany přišla Raní Atavová. Upozornil je na svá zjištění a společně se dívali, jak vzniká nový plod.

Skoro nikomu se nechtělo opustit místo, jež skýtalo vodu a plody. Zaniklé město je už nevzrušovalo.

Ren musel Dana, Larsena, Szardaka a Congollona dvakrát vybídnout, aby šli zatím do města. Přidala se k nim ještě matematicka Anja Fieldová.

Nacpali si kapsy ovocem, ještě jednou se napili z potoka a slíbili, že se vrátí nejpozději druhého dne večer.

Sotva se ztratili z dohledu, Dan řekl: „Toho Čobeho bych radši viděl s námi!“

Ren se zasmál. „Ten nic neprovede, Dane. Pochybuju, že by se mohl na Deluge stát druhým Roccem.“

„Tys ho taky prokoukl, Rene?“ divil se Dan Riker.

„To nemůžu zas tak říct. Párkrát jsem si už říkal, jestli Čobemu nekřivdí- nic

Museli si dávat pozor na cestu. Země byla najednou samá trhlina, díra a pře l Jen pomalu postupovali k troskám města. Elipsovité střechy už nebyly vidět.

Co tam asi najdeme? tázali se v duchu a jejich naděje rostly každým oka mžikem, když viděli, jak jsou budovy zachovalé. ,

Najednou stáli u jakési silnice. J ta byla zarostlá křovinami, ale na mnoha místech byl stále ještě patrný lesklý povrch.

Anja Fieldová je najednou předběhla. Zmizela za jednou stavbou a teprve za chvíli se ukázala na druhé straně.

Odhodila si dlouhé světlé vlasy na ramena. Oči jí radostně svítily. Zřejmě něco objevila.

„Dům má sedmiúhelníkový půdorys!“ křičela na ně. „Ale směrem vzhůru c mění na elipsoid.“

Anja Fieldová netušila, co tento podivný stavební sloh znamená.

Ale zklamala se ve všech svých očekáváních, Když opatrně vnikli do domu, zapadli po kotníky do prachu.

V domě byl jenom prach, holé stěny bez jediné rýhy, ale i beze stopy, že by tam kdy někdo žil.

Anja Fieldová patřila k těm několika málo lidem, kteří na kontinentu, kde c buduje Cattan, spatřili zbytky města, které zaniklo v atomové smršti.

„Takhle tamty domy nevypadaly. Přestože byly zničeny, bylo stále znát že tam kdysi někdo žil. Ale tady?“

Divila se ještě víc, když pronikli hlouběji do domu. Objevili šachtu vedou- ze sklepa, která dříve musela sahat až ke Střeše.

„Schodiště!“ konstatoval Larsen lakonicky.

„Ze by nějaké nepohodlné točité schodiště?“ zapochyboval Dan Riker. spíš bych řekl, že to byla výtahová šachta.“

Rozbitou střechou pronikalo až k nim sluneční světlo. Ren odhrnul nohou i ach. Ukázala se podlaha. Připomínala povrch silnice, sklonil se a poklepal na materiál. Položil na něj dlaně a pak zase vstal. „Kámen to není, kov taky ne, ani plastická hmota — tak co by to tedy mohlo být?“

Nenašli v budově žádný náznak, že by kdy byla obývaná. Do pater se nedostali, protože nikde nebyly schody. Co zničilo střechu a co napadlo tento starý materiál, nemohli tedy zjistit.

Když vycházeli z desátého domu, opět se stejným výsledkem, Ren Dhark navrhl, aby toho teď už nechali a pokusili se zatím dostat do centra města.

34

35

Mlčky kráčeli mrtvým městem. Rozsah škod byl všude přibližně stejný. Většina domů se od třetího patra zřítíla. Jen pár jich vypadalo, jako by byly opuštěny teprve před několika hodinami, pokud si odmysleli chybějící dveře a vytlučená okna.

„Vrtá mi hlavou,“ řekla Anja Fieldová, „proč si vybrali zrovna sedmiúhelník.“

V té chvíli Ren Dhark zapomněl nato, že temperamentní matematická má tak trochu ženský komplex, když hájí svůj názor před muži. Při sebemenší námitce se cítí napadena a podle toho hned jedná.

„Má smysl si kvůli tomu lámat hlavu, Anjo?“ řekl Ren neopatrně.

„To laskavě nechte na mně, Rene,“ odsekla.

„Vy netykavko jedna!“ plácl.

Nadechla se, probodla ho očima a pak řekla: „Vy — vy...“ a křečovitě hle dala vhodný výraz.

Dan Riker se smál, až slzel. „A to všechno kvůli nějakému sedmiúhelní ku! Jako bychom neměli jiné starosti. Ale toho nejdůležitějšího jste si vůbec nevšimli.“

„My?“ řekli Anja Fieldová a Ren Dhark jako jedněmi ústy.

„Ano!“ přikývl Dan. „Nikde jsem tam neviděl přívod vody. Dovedete si představit bytosti, které by žily bez vody?“

, zavrčel Szardak. „To je fakt!“

Domů stále přibývalo. Ulice se všude křížily v pravém úhlu. V dálce už viděli jednu z těch vysokých budov. Zdála se v pořádku, ale když přišli blíž, zjistili, že i jí chybějí okna.

„Mně se nezdá, že bychom už byli v centru,“ prohlásil Larsen, když došli k padesátimetrové budově, na jej elipsovitě bujely keře. Zvláštní bylo, že budova stála na malém čtvercovém náměstí a Anja Fieldová si pro změnu lámala hlavu nad tím, proč je čtvercové a ne sedmiúhelníkové.

„Vaše starosti na mou hlavu,“ zavrčel Ralf Larsena přemýšlel o tom, z čeho jsou ty domy postaveny. Je na Zemi materiál, který by přetrval tisíciletí?

„Kdo tady mluví o tisíciletích?“ zeptal se Janos Szardak a Larsen si uvědomil, že uvažoval nahlas.

Nikdo neodpověděl. Ren Dhark pokročil k mohutnému vchodu. Najednou zavrával a chytil se Anji Fieldové.

„Vidíte ten znak?“

Dalo se tomu říkat vůbec znak? Byl ten elipsovitý tvar nějakým symbolem?

Byl. dlouhý něco přes metr, vystupoval ze zdi asi dva centimetry a mohl znamenat ledacos.

„Připomíná mi galaktickou spirálu!“ zažertoval Larsen. „Pro nejdeme dovnitř? Třeba tam potkáme ještě někoho z magistrátu.“

Vyjádril to, co cítili i ostatní: tato stavba buď sloužila jako správní budova, nebo jako jakýsi chrám.

Čas navrstvil před vchodem dvoumetrový nános. Přesto prošli portálem, aniž se museli shýbat.

Před nimi se objevila ohromná místnost připomínající dóm. Okna vypadala jako nepatrné škvíry.

Ren Dhark potřásl hlavou. Strop byl dvacet metrů vysoko. Byl bílý, jasně zářil. Teprve teď pochopil, že je zde mnohem více světla, než by mělo být.

Odkud se to světlo bere?

„A zase nikde nic!“ řekl zklamaně Janos Szardak. „A všude jenom prach. Kde se vzalo tolik prachu?“

Ren si jejich řeči nevšímal. Ze je v této hale nápadně moc světla, nikoho nich nenapadlo. Brodil se prachem a dával pozor, aby ho nezvířil. Najednou na něco šlápl.

Sklonil se, sáhl do prachu a cítil něco, co se dalo pohodlně uchopit. Když ho zvedl, divil se, jak je ten malý předmět těžký. V tom okamžiku mu tělem projela rána jako od elektrického výboje. Ruka mu škubla, otevřela se a instinktivně předmět odhodila.

„Panebože,“ vykřikl ještě Ralf Larsen, ale pak je oslnila záplava světla. Všichni si zakryli oči. Před nimi se roztančily nepravidelné černé skvrny.

Dhark si na oslňující světlo rychle zvykl. Už viděl jeho zdroj. Bez ohledu na vlastní bezpečí se tam rozeběhl.

Ale když se shýbl a chtěl svítící zdroj popadnout, byla kolem něho najednou tma. Jen těmi několika málo malými okny vnikalo do haly trochu světla.

Ren Dhark překvapeně odtáhl ruku. A zase bylo světlo.

Pochopil, čím to je, ale nebyl schopen si to vysvětlit. Když se rukou znovu přiblížil ke světlu, zhaslo.

Panebože, řekl si překvapeně, ta věc reaguje na mou blízkost. Ale proč se nic nestalo, když jsem na ni šlápl a pak ji vzal do ruky?

Najednou měl pocit, že stojí uprostřed koncentrované energie, která vyzařuje na všechny strany. Zdroj energie byl ale chladný a nezdál se být nebezpečný. V hale se začalo zase pomalu stmívat.

Ren Dhark marně hledal předmět, který prve odhodil.

Ostatní se na jeho počínání dívali skepticky. Ren jim to neměl za zlé. Prve ani nevšimli, že něco odhodil. Ale když se uprostřed řeči podíval nahoru, černá barva na stropě mu vyrazila dech.

Zářivě bílá barva se kamsi ztratila!

„To je nepochopitelné!“ řekl a chytil se za hlavu.

Onen předmět nebyl k nalezení. Zřejmě vydal světlo a pak se vypařil. Opět stál u kruhovitě šachty vedoucí ze sklepa a stoupající až do desátého poschodí. Opět si říkali, zda dříve sloužila pro výtah.

36

37

Přicházela noc. Najedli se tmavomodrých plodů a byli rádi, že jsou tak šťavnaté. V mrtvém městě nebyla zřejmě ani kapka vody.

Nechtělo se jim nocovat v prašných prostorách, dali přednost spánku pod širým nebem.

Noc proběhla v klidu. Jitro je vzbudilo příjemným chladem. Když dojedli poslední plody, bylo jim jasné, že je žízeň brzy donutí vrátit se k ostatním.

Ren Dhark začal mluvit o zážitcích z včerejšího dne.

„Chvilími si myslím, že se mi to jenom zdálo. Nemůžu prostě pochopit, jak nějaká věc velká asi jako ořech může vyzařovat tolik světla. A reagovala okamžitě, stačilo k ní přiblížit ruku.“

„Ty ses toho dotkl?“ zeptal se nevěřičně Dan Riker.

„Ano. Sám to nechápu. Byl jsem prostě přesvědčen, že se mi nemůže nic stát.“

„Ale ta rána, co ti to dalo, odporuje tvému úsudku, Rene.“ „Možná se ta věc v mé blízkosti necítila dobře!“

Rozuměl pohledům svých druhů.

„Ne, nezbláznil jsem se. Jsem fakt přesvědčen, že ta věc reagovala na mé tělesné vlny. Nepřesvědčíte mě o opaku!“

„To nikdo ani nechce,“ zabručel Ralf Larsen a potřásl hlavou. Bylo vidět, že je mu Rena líto.

Rozhodli se, že do žádné budovy už nepolezou a že se pokusí dosáhnout centra města.

Vzdali se úvah, kolik zde mohlo žít obyvatel. Ani neuvažovali o tom, proč obyvatelé město opustili a vzali si všechno s sebou.

Anja Fieldová — se svým- smyslem pro architekturu — usuzovala, že město bylo vybudováno ve dvou epochách. Marně teď hledala budovy se sedmiúhelníkovým půdorysem a s elipsovitou střechou. Domy se zde podobaly spíš kolmo vztyčeným válcům a měly lehce vypouklé střechy. Rovněž už netvořily pravidelnou frontu, ale často byly od ulice vzdáleny i třicet metrů.

Prázdná okna a dveře také vypadaly jinak. Ale elipsovitým tvarem svědčily o architektonické příbuznosti s mladší částí města.

Už je ani nepřekvapovalo, že i zde byl jen samý prach a jinak nic. Jestliže si předchozího dne mysleli, že prázdnota na ně nemůže nijak zapůsobit, dnes zjistili, že je přímo deprimuje.

„Já to nechápu. Já to asi nikdy nepochopím,“ řekl Ralf Larsen, když zase vyšli na zarostlou ulici. „Když se stěhuju, tak všechno nepotřebné nechám na místě. Ale tady si vzali doslova všechno — okna, dveře, všecičko. Ale nikde není vidět ani stopa po násilí. Tak se nezdá, že by město postihla nějaká katastrofa.“

Polední vedro je vyhnalo z města. Opouštěli je neradi. Stále v nich přežívala naděje, že najdou nějakou stopu po bývalých obyvatelích.

38

„Co já bych teď dal za sekeru nebo za nůž!“ řekl Ren Dhark, když už byli dávno na zpáteční cestě a za zády jim mizely poslední trosky. V tom okamžiku se sehnul a zvedl bazaltový kámen, který tvarem připomínal sekeru. Když prstem přejel po hraně, zjistil, že je ostrá jako nůž.

„Co s tím budete dělat?“ zeptal se Janos Szardak.

„Nezahodím to, Szardaku. Tímhle otvorem prostrčím dřevo a přivážu to liánami. Kdoví, kdy se dostaneme k nějakému kovovému nástroji.“

Když se vrátili, našli ostatní odpočaté u potoka poblíž houbovitéch keřů. Vyprávěli jim, co zažili. Teprve teď se na některých začaly projevovat útrapy pochodu džunglí. Někteří muži byli naprosto apatičtí. Patřil k nim i Ian Sagall. Netušil, jak vysokou cenu musela zaplatit jeho žena v Cattanu, když se snažila vysvobodit ho z deportace.

Ren na hodinu zmizel. Když zase přišel, třímal kamennou sekeru. Někteří se na něj posměšně dívali, ale jemu to nevadilo. Byl pyšný na svůj výtvar t poprvé v životě si dovedl představit pocity člověka doby kamenné.

Večer nemohl usnout. Stále ho ovládala touha prozkoumat mrtvé město. Vzbudil Dana Rikera, Milese Congollona a Larsena. Dan a Miles byli ochotni jít s ním. Ralf Larsen nemohl, necítil se nějak dobře.

- „Možná to tak bude lepší,“ řekl. „Včera odpoledne jsem sledoval Manu Čobeho. Pokud se nepletu, tak získal už pár lidí na svou stranu. Zatímco bude k ve městě, dohlédnu na něj.“

Když se Mike Doraner blížil k průzkumným člunům, počítal každým okem s tím, že ho zastaví Roccovi strážníci. Bývalá posádka GALAXY měla přísný zákaz vstupu na bývalou loď, ale tento zákaz se netýkal průzkumných člunů. Prakticky to však vyšlo nastejno, protože i malé Čluny byly nepřetržitě střeženy. Strážné nedělaly rozdíl mezi zvědavci a bývalou posádkou GALA XY. Odháněly všechny bez rozdílu.

Tři kilometry za přistávací plochou GALAXY, která se tyčila kolmo k obloze, jako by měla každou minutou odstartovat, stála flotila průzkumných člunů. Malé přechodové komory byly otevřeny a před nimi znuděně seděly strážné. Jeden strážný zvedl hlavu a spatřil Miku

Doranera. Mike viděl, Jak mluví s druhým strážným, ale nezvedli se, ani na něj nenamířili těžké paralyzátory.

Když se před nimi zastavil, neodpověděli mu ani na pozdrav.

„Copak, copak,“ zeptal se strážný v modrém overalu. „Zastesklo se nám po ptáčkách?“

Patřil ke komandu, které zatýkalo Rena Dharka, Dana Rikera, Ralfa Larsena, Janose Szardaka a Milese Congollona, když se vrátili z dobrodružného letu neznámou sluneční soustavou.

39

J

—

Mike Doraner jen přikývl.

Strážný se zašklebil. „Lidi, kteří člunům rozumějí, mají přístup povolen

Mike Doraner nevěřil vlastnímu sluchu. Znělo to jako pozvání. Nepočítal s tím, že by to šlo tak snadno. „Takže můžu?“

„Jo, ale musím s vámi Je to předpis,“ řekl muž v overalu a vstal.

V průzkumných člunech se nic nezměnilo, až na jednu maličkost: chyběly hlavní spínací ovladače.

Dvě hodiny nato o tom vyprávěl Bernu Eylersovi a překvapilo ho, když Eylers řekl, že guvernér je chytrák.

„Užitá psychologie, příteli.“ vysvětloval mu Eylers. „Pomalů už začínám chápat, proč jsme pořád ještě na svobodě. Náš milý a vysoce ctěný pan guvernér čekal na to, až se nějaký odborník přijde podívat na průzkumné čluny. Na něco se vás zeptám, příteli. Nejste teď už taky skálopevně přesvědčen, že Rocco má veškerou moc ve svých rukou? Neodcházel jste z člunu s pocitem, že jakýkoli plán na vysvobození Rena Dharka a jeho přátel je naprosto iluzorní?“

„Přesně tak!“ řekl Mike Doraner překvapeně.

„O víc Roccovi ani nešlo. Snaží se deptat své otevřené i skryté odpůrce psychologicky.“

Podívali se dolů k řece, kde právě zastřešovali poslední velkou energetickou stanici, kterou vymontovali z GALAXY.

„Zatím se mi podařilo zjistit, co s tím má Rocco v úmyslu,“ řekl Eylers. „Patrně se bojí útoku amfiů. Pověřil laserové specialisty Bronxu a Snidera, aby kolem Cattanu postavili laserové baterie. A včera jsem přesvědčil čtyři odborníky z bývalé posádky, aby se k těm pracím připojili. Při pomýšlení, že by Cattan mohli přepadnout amfiové, taky zrovna neplesám.“

„Ale tím se jen posílí Roccova i namítl Mike Doraner.

„V takovém případě ano. S plánem, aby se v horách vybudovala těžká palebná postavení, plně souhlasím. Jestli amfiové zaútočí, jsme přece všichni na jedné lodi. A na tak výkonné lasery je potřeba nesmírné množství energie. Proto tak hekticky budují demontované elektrárny.“

„A na Dharka jste zapomněl?“ zeptal se Doraner tiše, ale ostře.

„Jak bych mohl? Rocco mi ho denně připomíná. Nebo vás snad už pověřili nějakou prací, Doranere?“

„Potloukám se kolem stejně jako vy a ostatní.“

„Devadesát procent všech nezaměstnaných jsou lidi z bývalé posádky. Nikdo z nás nemá v příštích třech měsících šanci na byt. Ale taky nikdo z nás nesmí odejít z Cattanu a postavit se na vlastní nohy.“

„Divím se, že nám ještě nezkrátili příděly!“ řekl vztekle Doraner.

„Možná to už plánovali a Rocco to zatím změnil.“

„Z jakého důvodu?“

40

„To jste neslyšel, že někdo zmlátil devět brigadýrů? Ne, Miku, v tom já nejedu. Sám tápu ve tmě a nevím, kdo za touhle dobře připravenou akci vězí.“

„Devět brigadýrů...?“

„A za jednu noc. Dva dokonce vytáhli z bytu a teprve pak je zmlátili. Takové svépomocné metody já odmítám, ale nemohu je odsoudit. Teď jsem zvědav, jak na to bude Rocco reagovat.“

„Řekněte mi, Eylersi, to se už nebojíte, že nás někdo odposlouchává?“

„To víte, že nás odposlouchávají,“ zasmál se Eylers, „a Rocco se ještě dnes dozví, o čem jsme si povídali. Ať si. Jsem připraven na všechno.“

„Jenže já se nenechám deportovat jako nějaký kus dobytka!“ vybuchl Mike Doraner, ale když spatřil Eylersův významný pohled, okamžitě ztichl.

Ten pohled mu dodal odvahy. Potvrdil mu, že ani Bernd Eylers nemá v úmyslu sedět jen tak s rukama v klíně.

Mike na něj mrkl, pak si vzdechl. Nebyl tak trpělivý jako Eylers, aby čekal na nejvhodnější chvíli, kdy se vyplatí riskovat všechno pro osvobození Cattanu od Rocca a jeho kumpánů.

Noční nebe nad Deluge bylo bez mráčku. Ostrov ozařovaly dva největší měsíce. Tři muži mlčky mířili k mrtvému městu. Za zády nechali provizorní tábor. O tom, kam jdou, řekli pouze Ralfu Larsenovi.

Ren si nesl pod paží sekeru. Ruku měl na topůrku. Teď se už necítil tak bezbranný. Ale když pomyslel na onu věc, na kterou šlápl v mrtvém městě která hned nato začala vydávat oslnivé světlo, přebíhal mu mráz po zádech.

Zoufale se tu myšlenku snažil odehnat. Ale na vrstvu prachu v každé budově myslel nepřetržitě.

Kde se ten prach vzal?

Proč je jenom v domech? Proč nenarazili na žádný prach před budovami?

Je to vůbec prach?

Každý z nich se ho dotýkal. A každý jen bezradně pokrčil rameny. Nejdřív bychom ho museli postříkat vodou.“

Ren Dhark si uvědomil, že se na něj přátelé najednou podívali. Myslel nahlas. Ale když jim vysvětlil, na co myslel, Dan řekl:

Už se stalo. Jenže ne vodou, ale slinami. Musel jsem si odplivnout. Jenže sliny se s prachem nesmísily. Slina prachem pouze propadla. Nevěnoval l tomu žádnou zvláštní pozornost.“

Ve tmě jim cesta trvala dvakrát tak dlouho.

„Ted už by chybělo jen stádo nějakých nestvůr, co viděj i v noci!“ strašil Miles Congollon.

Ren bezděky uchopil sekeru pevněji.

41

Rozednilo se dříve, než čekali. Opět spatřili třpytící se vrcholky hor. V kotlině bylo ticho jako v chrámu. Hrůza noci a svit měsíců byly tatam. V ranním šeru nebyla zchátralost budov tolik patrná. Otvory po oknech a dveřích nebyly rovněž nápadné. Žlutozelené keře a mohutné koruny stromů se jevily v nepopsatelné hře barev: převládala rudá, modrá a oranžová. Ale ta nádhera vybledávala stále víc, a čím více se rozednívalo, tím více zase vládla žluto zelená barva.

„A oni opustí takový ráj,“ řekl Miles Congollon, když vešli do čtvrti, která musela být mnohem starší než okrajové části města.

„Kdy to město opustili? A proč?“ Dan položil rovnou dvě otázky.

„Jednou uděláme uhlíkovou analýzu,“ poznamenal Ren.

Najednou zjistili, že zabloudili. Stáli na čtvercovém náměstí, uprostřed byl podstavec, který připomínal základ nějakého pomníku.

Zleva na podstavec dopadalo sluneční světlo. Na rozdíl od části těsně nad zemí nebyl ohlazený, ale byly na něm patrné četné nerovnosti. Muži se zvědavě přiblížili. Kostka se na třiceti čtverečních metrech zvedala asi do desetimetrové výšky. Materiál se šedomodře třpytil. Nebyla v něm jediná spára, zdálo se, že byl udělán z jednoho kusu.

Ren Dhark položil dlaň na nerovnou plochu. Pak ustoupil několik kroků, naklonil hlavu a v této pozici ztuhl.

„Pojďte sem!“ vykřikl vzrušeně.

Neviděli písmo, kterého si všiml Ren Dhark. Teprve když ho pustil na mís to, kde stál, spatřil je i Dan. „jako by to vypalovali, co?“

„Taky mám takový dojem.“

Na každé straně našli stejné vyobrazení. V určité výšce a délce byl povrch nerovný, ale bez jakéhokoli náznaku písma.

Dan Riker ještě trochu poodstoupil. Velký keř ho donutil uhnout doleva. Vtom ucítil, jak se mu země propadá pod nohama. Marně se snažil zachytit větví. Když vykřikl, už se propadal do jakési temné díry.

Ztratil vědomí dříve, než dopadl na dno.

Ren Dhark ani Miles Congollon nic neslyšeli. Když Dana neviděli, domníval se, že je na druhé straně podstavce. Nehledali ho, diskutovali, zda na tom podstavci někdy stála nějaká socha, nebo ne.

„V případě že ano,“ soudil Ren, „pak ty bytosti před odchodem udělaly všechno proto, aby za sebou nezanechaly jedinou stopu, která by o nich mohla něco prozradit.“

„Ale tak se přece chovají jenom zločinci, ne miliónové obyvatelstvo!“ řekl Miles Congollon

„Promýšlíme to z našeho pohledu, Milesi. Copak můžeme tvrdit, že naše etika má něco společného s bývalými zdejšími obyvateli? Když opouští nějaké město, mají třeba ve zvyku, že po sobě nenechají ani stopu.“

„To bych neřekl, Rene. To město na nás působí cize, ale i nějak známě. Když srovnám výšku místností s naší výškou... tak jsem stále více přesvědčen, že byli humanoidní. Nemohu souhlasit s teorií, že by u těch bytostí bylo zvykem ničit všechno, když musí opustit město. Museli mít nějaký důvod...“

„Ze by útěk?“

„Třeba! Ale v tom případě to byl moc dobře organizovaný útěk, nic bezhlavého. A ten si dovedu jen stěží představit. To by s sebou museli brát i tu sebemenší maličkost. To je přece nesmysl. Tak by se žádný člověk nechoval.“

„Pokud to ale byli lidé, Milesi!“

„Ano, pokud to byli lidé. Nechme toho. Můžeme o tom mluvit sebevíc a nebude z toho nic, pokud dnes nenajdeme něco, z čeho bychom mohli usuzovat na původní obyvatele. Co je, Rene?“

„Jenom mě tak něco napadlo. Právě jsem si uvědomil, že my lidé jsme dvě stě let pátrali po inteligentních bytostech a žádné jsme nenacházeli. Když nepočítáme, že na této deváté planetě žijí dva inteligentní nehumanoidní druhy a že když jsme startovali, válčily spolu nad Zemí dva kosmické svazky, pak e toto mrtvé město dalším důkazem, že kosmické lety existovaly již mnohem dříve.“

„Vážně? A z čeho tak usuzujete?“ zeptal se Congollon ironicky.

„Mimo jiné i z té věci, kterou jsem včera našel a musel ji odhodit, když mi dala elektrickou ránu. Trvám na tom, že reagovala na mé vlny nebo na mou teplotu. A kdo dokáže vytvořit takové energetické jevy, ten je schopen i letů do vesmíru.“

„Uvidíme, kdo má pravdu. Ten Riker by se taky mohl ukázat.“ Ren ho zavolal.

Ale nikdo se neozval. Znovu zavolal. Zase nic. „Congollone, vy obejděte ten kámen zleva a já zprava!“

Jako jeho táta, pomyslel si bývalý první inženýr GALAXY a zdálo se mu, že v této chvíli zaslechl hlas velitele Sama Dharka.

Ale Dan Riker nikde nebyl. Ať křičeli sebevíc, neozýval se. Congollon mluvil o lehkomyšlnosti.

Ren kupodivu zareagoval dost Ostře: „Milesi, to jsou neoprávněné výčitky. Zním Dana dost dobře na to, abych věděl, že není nikdy lehkomyšlný nebo neodpovědný. Mohu vám připomenout, jak se choval na Amfi?“

Začali hledat systematicky.

Ž' bylo zarostlé žlutozelenými keři, což jim hledání jen ztěžovalo.

„Může ležet jedině někde mezi keři!“ tvrdil Ren před deseti minutami a raději to nedořekl.

Ale Congollon vycítil jeho obavy' a zeptal se: „Myslíte si, že ho dostalo nějaké zvíře?“

Ren se vyhnul přímé odpovědi.

42

43

„Snad ne.“

Pak stáli nad onou šaChtou.

Ren si lehl na břicho, volal dolů a Miles ho držel pevně za nohy. „Dane, Dane! Ozvi se!“

Nikdo se neozýval.

Dívali se na jámu a neshodli se vtom, zdaje lacy odedávna, nebo zda vznik la teprve nedávno.

„Já tam slezu!“ rozhodl se Ren. „A jak?“

„Počkejte tady. Hned jsem zpátky!“ Prodral se mezi keři a vzal sekeru do pravé ruky. Vzpomněl si, že kousek před náměstím byly liány.

Našel to místo skoro okamžitě. Pak se poprvé ohnal sekerou a žasl, jak hluboko se zasekla do pružného materiálu.

Odsekával boční výhonky. Prsty se mu lepily od šťávy vytékající z posekaných částí.

Liána obrůstala jakousi budovu a táhla se do výšky na její slunečné straně. Když ji odsekl ve výši své hlavy, zastrčil si sekeru pod paži a odkrokoval ji. Dělal to osmnáct metrů.

Celý zpocený se prodral zpátky ke Congollonovi.

„Rene, já si nemyslím, že by tam spadl. Pořád jsem tam volal. Neozývá se.“ „A co když je v bezvědomí? Podržte to! Ovažte si ten konec kolem pasu.“

Až budu dole a když třikrát krátce šknubnu, tak mě vytáhnete. Jasný?“ „Udrží vás to?“ staral se Miles, když si Ren uvazoval druhý konec. Dhark si vzpomněl, co námahy ho stálo, a bytu liánu vůbec odsekl. „Myslím, že by to uneslo i deset mužů. Spouštějte mě pomalu, ale dávejte pozor na tu smůlu, co z toho teče, ať vám ta liána neproklouzne mezi prsty.“

Sekeru si zastrčil za košili a spustil se nohama napřed do otvoru. Sotva se dostal hlavou pod okraj, zjistil, že se volně vznáší. Kolem něj

nebylo nic. Rovněž nic neviděl, protože malým otvorem vnikalo jen málo světla.

Miles ho pomalu spouštěl a Ren se s každým metrem víc a víc komíhal. Nebyl už ani schopen odhadnout, jak je hluboko. Když dorazil na dno, byl překvapen.

Byl tam špatný vzduch a cosi tam páchlo. Opatrně tápal nohama kolem sebe a narazil na něco poddajného.

Hned se sehnula dotkl se Dana. Dan se nehýbal, ale srdce mu bilo a dýchal. Ren se odvázal od liány, připoutal Dana a dal Milesovi znamení, aby táhl. Když se liána napnula, Dan zasténal a pak už stoupal vzhůru. Ren byl zvědav, kde se to vlastně ocitl. Díra nahoře mu byla dobrým orientačním bodem, aby zde v podzemí nezabloudil.

Už po třech krocích do něčeho narazil.

44

Dotkl se toho a pomyslel si, že je to kov. Litoval, že nemá Čobeho termozapalovač. Ohmatával to. Materiál se mu drolil pod rukama.

Vzpomněl si na prach v opuštěných budovách.

Vrátil se a byl zklamaný. Podíval se nahoru a spatřil, že Dan už je u otvoru. Pak viděl, jak ho Miles tahá ven.

„Pozor, pouštím liánu!“ vykřikl Miles.

Ren Dhark ustoupil na druhou stranu. Opět po několika krocích narazil na nějakou překážku, která ale hned povolila. Když se jí dotkl, rozpadla se mu pod rukama

Překážka neb nijak vysoká. Pokusil se ji přelézt. Povolila pod ním a Ren lápl do čehosi měkkého.

To je prach, pomyslel si, ale jak musí být kov starý, aby se takhle rozpadl?

Zed' před ním se však nerozpadla. Byla to směs země a kamenů. Dostal se 'umě k místu, kde se zřítil strop. Vrátil se. Miles Congollon ho už volal.

Ren se připoutal a nechal se vytáhnout nahoru. Čím více se blížil k otvoru, tím větší starosti si dělal o Dana.

Proč mu Congollon neřekl, zda je Dan raněný lehce, nebo těžce?

Bronx se cítil uražen, když mu Ligo Sabati přikázal, aby okamžitě opustil staveniště a dostavil se ke guvernérovi. Pak dostal zlost, když se dozvěděl, že jeho kolega Snider byl na Roccův příkaz jmenován stavbyvedoucím.

Když šel se Sabatim k bungalovu guvernéra, tvářil se vysloveně zatrpkle. Ligo Sabati i toho nevšiml a ani mu nebylo divné, že Bronx je tak skoupý na

‘ 1OVO.

Na poloviční cestě ho překvapil start tří člunů, které s vysunutými delty v křídly směřovaly nízko nad zemí k horám.

Když se Bronx podíval na Sabatiho, všiml si, že Sabati se za čluny dívá podivně šklebí. Poprvé vtom šklebu shledal něco odporného a zlého. Ale

nedokázal si vysvětlit, proč má Sabati z jejich startu takovou radost. Procházeli kolem GALAXY. Bronx viděl, jak těžké kosmické transportéry vyvázejí laserová děla. To ho překvapilo natolik, že zapomněl na veškerý ztek. „Oni je chtějí zabudovat venku?“

Sabati na to nic neřekl. Bronx vybuchl.

Co mi, k čertu, chce pan guvernér? Proč jste pro mě nepřijel vozem?“

To vám řekne až on sám, Bronxi. Ale abyste nebyl tak nepřipravený, rád bych vám připomenul váš hovor s inženýrem Tulongem. Nebo jste si s ním nad včera večer nepovídali?“

45

I

Bronxe zamrazilo. Jak se to Sabati dozvěděl? Byli se přece projít u řeky a široko daleko nebylo vidět človíčka.

„Je snad zakázáno promluvit si s kolegou, Sabati?“ zeptal se agresivně, aby skryl nejistotu. ‘

„Samozřejmě že ne, Bronxy,“ odpověděl lhostejně Sabati. „Na Hope má každý stejná práva a povinnosti jako na Zemi. Vždyť vám taky nikdo nevyčítá, že jste se byl s Tulongem projít u řeky. Jenže téma vašeho hovoru nejde dohromady s vašimi povinnostmi vzhledem k mimořádným poměrům života na Hope.

A vy jste nejen kritizovali vedení Cattanu - ta kritika byla částečně i oprávněná — ale dokonce jste s Tulongem uvažovali, zda by se nedala zinscenovat havárie, při níž by pan guvernér, s Au Megunem, Cmerem Wilkinse a se mnou přišel o život.“

Sabati se zarazil a pak pokračoval:

„Jak mi vysvětlíte tu náhlou změnu postoje? Přece až do včerejška jste byl jedním z nejloajálnějších občanů naší nové vlasti! To na vás tolik zapůsobil hovor s Berndem Eylersem?“

Bronx se opět uklidnil. Nevěřil, že by mu to mohli dokázat, i kdyby inženýr Tulong svědčil proti němu.

„Sabati, taková obvinění si vyprošuju! S Eylersem jsem mluvil jenom o zamýšlených palebných postaveních. Jsem stále loajální.“

„Až na ten plánovaný atentát! Nemá smysl, Bronxi, abyste si lámal hlavu nad tím, jak mě vyřadit. Mírím na vás paralyzátorem, který je nastaven na maximum. Jen se podívejte, kde ty čluny přistanou. Vidíte je, kam klesají? Vzpomínáte si, že právě vy jste navrhoval, aby v tom místě bylo nejsilnější postavení?“

Když Bronx za hodinu seděl proti guvernérovi. Rocco se srdečně usmíval. Jenom chlad v očích prozrazoval, že svou srdečnost jenom hraje.

„Bronxi, Sabati vás už v hrubých rysech informoval. Otevřeně vám říkám, že nelituji změny vašeho postoje. Ostatně sám jste říkal, že palebná postave ní v horách mohou budovat jen prvotřídní odborníci. Konvertorový specialista Tulong je už s prvním pracovním týmem v horách. Určitě bude mít radost,

- až se tam ještě dneska setká i s vámi. Tam si můžete připravovat atentáty až do alelujá.“

Bronx rozčilením vyskočil.

„To si mi troufáte říct?“

Rocco ho přerušil:

„Letíte s nejbližším transportem. Řekněte mi ještě jedno. Proč jste najednou proti mně?“

Bronx se na něj chladně podíval. „A to se ptáte vy, vy mizero? To jste zapomněli, že Janni Sagallová je moje sestra?“

46

„No a co?“ předstíral Rocco, že nechápe.

„Brigádyra mé sestry, toho Trogbyho, viděli, jak vešel zadním vchodem do tohoto bungalovu a pak zase vyšel, když moje sestra a dalších padesát žen čekalo, až je přijmete. A taky mohu dokázat, kdo vlastně dal příkaz k týrání mé sestry!“ Bronxovi plály oči vztekem, když pokračoval: „Ten váš Trogby totiž vypověděl...“

Rocco znuděně vstal.

„Pohádky nějakého Trogbyho mě nezajímají. Ale protože postupoval pro ti Janni Sagallové způsobem, který je výsměchem všem zákonům, i on už je v horách s osmi dalšími brigádyry, kteří se provinili podobně!

Jako guvernér si vás dovolím upozornit, že tento náš hovor bude dnes večer přenášen ve zprávách. Jako hlava Cattanu si nemohu dovolit, aby na mě padl třeba jen stín nějakého podezření. Ale i do budoucna se postarám o to, abych zajistil nerušené budování našeho města!“

„Vy pokrytče!“ vykřikl na něj Bronx. Pak ho zasáhl paralyzátor.

Dan Riker se rychle zotavoval.

Seděli ve stínu podstavce a snídali chutné tmavomodré ovoce.

Inženýr Congollon se nevěřicně zeptal: „Stroje, které se rozpadají v prach?“

To je nesmysl, Rene!“ -

„To vím taky! Ale nemůžu si pomoci. Není zvláštní, že pořád mluvíme jenom o tor prachu?“

„Ale o tom, jak mi hučí v lebce, nemluví nikdo!“ zabručel Dan, který opatrně žvýkal, protože každý pohyb mu působil příšerné bolesti hlavy.

„Až se ti to jednou bude hodit, budeš moci říct, že jsi padl na hlavu,“ za doval Ren Dhark. „A já ti to mile rád dosvědčím.“

„Jen se opovaž!“

Ren se podíval na nedaleké hory. „Tam bych se rád vypravil. Ale to bychom tě museli nechat tady, Dane.“

„A proč?“ protestoval Riker.

Za pár minut se ukázalo, že s nimi skutečně nemůže. Když vstal, vrávoral jako opilý a mohl jen poděkovat Renově rychlé pomoci, že neupadl.

„No dobře, tak tady budu chytat bronz a počkám na vás,“ řekl nerad.

Ren Dhark a Miles Congollon se vydali ulicí vedoucí k horám. Asi po kilo metru konstatovali, že zde domy vypadají mnohem zachovaleji. Neodolali a vešli do přízemí jednoho z nich.

Ale i zde našli jen vrstvu prachu.

Miles Congollon se podrbl ve vousech. „Když si pomyslím, jak často tu 1Q muselo pršet...,“ otočil se a ukázal na hlínu, která se za tisíciletí nakupila

47

před vchodem, „...tak si říkám, jak to že voda po tomhle svahu nevtekla dovnitř a ten prach nesplavila? Vždyť sem určitě zatéká!“

Ren Dhark si odplívl.

„Co to děláte?“ zeptal se Miles, ale hned ztichl. -

Ren se díval, Jak se slina propadá do prachu. Prach se jí vyhýbal, ale Jak mile se propadla, hned se za ní uzavřel.

„Prach, který nevsakuje vlhkost? Rene, slyšel jste někdy o něčem takovém?“

„Kovový prach by se tak chovat mohl... Kovový prach vytváří s vlhkostí bahýnko, zvláště když Je tak jemný.“

„Půjdeme radši dál, Rene. Už začínáte mluvit i o nějaké Jemnosti. Víte, co si myslím?“

Ren se radši neptal.

Miles Congollon se sehnul, nabral prach do dlaní a zvedl ho Renovi před oči. „Tak to zkuste. Schválně, Jestli nahmatáte jediné zrnko. Pospěšte si, jinak...“

Ale už bylo pozdě. Prach Congollonovi protekl mezi prsty. Když se pak podíval do dlaní, nenašel v nich po něm ani stopu. „Já jdu,“ zavrčel. „To je všechno nesmysl.“

Venku se dál bavili na téma prachu, dokud Ren Milese neupozornil, že už téměř vycházejí z města.

Okraj města vytvářel kruhový oblouk.

Poslední domy stály tři kilometry od úbočí hor. Tropická vegetace zde obzvláště bujela a tím se vysvětlovalo, proč si města při leteckém snímkování nikdo nevšiml.

Najednou se Ren zastavil a chytil se Congollona, který se díval vpravo na skalní Jehlu. Ta byla tak tenounká, až se zdálo, že ji musí sebemenší závan větru zlomit.

„Milesi, koukněte se!“ Ren ukázal na černý kvádr vysoký jako dům. „Co to tam za tím bliká?“ divil se Miles.

Měli před sebou suť. Ale o sto metrů dál vpravo od kvádru se cosi ve svitu sluncí lesklo.—

Rozběhli se k tomu. ‘

Ren rychle získal náskok. Euroasiat Congollon se najednou ocitl mezi bal vany. Musel se vrátit. Doběhl k Renovi, když ten byl dávno u cíle a už ho jednou obešel.

Na třímetrovém kovovém pilíři spočívala vyhlazená koule, která se bleděmodře leskla — koule o průměru asi dvou metrů.

Pilíř i koule vypadaly, jako by je někdo nedávno vyleštil. „Vidíte na tom jediný škrábanec, Rene?“ „Vidíte nějaký šev nebo spoj, Milesi?“

Obcházeli tu konstrukci a pak se Ren Dhark zastavil a vykřikl:

„Propána, tady je toho celá spousta!“

Konstrukce připomínaly řetěz, táhnoucí se k černé stěně. Hned se vydali podle něj.

Poslední pilíř byl nalomen a v místě nalomení byl plochý jako trubka, kterou někdo neodborně příliš ohnul. Koule vypadala v pořádku, i když se na ni kdysi muselo snést krupobití zřícených balvanů.

Ren vylezl ke kouli.

„Milesi, polezte sem za mnou!“ vykřikl chraplavě.

Mandlové tmavé oči euroasiata se rozšířily, když zjistil, že koule je naprasklá a když nahlédl do jejího vnitřku.

Muž, který kdysi zodpovídal za mohutné stroje GALAXY, teď zakoktal:

„Propánakrále, co, co, co je to?“

Nechápali.

Vypadlo to, jako by každá součástka byla nedávno zhotovená.

Jako nové!

Všechno!

„Rene, co to je? Jen se podívejte, ten plášť je jako skořepina!“

Plášť mohl být silný nanejvýš setinu milimetru a ještě měl jakousi průhlednou výplň.

Jasně viděli spoj s pilířem a ukázalo se, že i pilíř je dutý. Beznadějně se na sebe podívali. Nevěřili, že by někdy mohli odhalit tajemství té řady koulí.

Ren praštil sekerou do okraje prasklého pláště. Od sekery odletěl úlomek, trefil eurasiaata do kolena tak, až zaklel.

V břitu sekery chyběl zoubek velikosti nehtu, ale v plášti nebyl ani škrábanec.

„Ten drobeček tam dole asi fungoval jako otvůrka na konzervy,“ poznamenal Congollon a ukázal na dobře dvacetitunový balvan. „Jestli spadl z dvou tisíc metrů, pak tu kouli mohl rozbít.“

Ren mu položil ruku na rameno a zatřásl s ním. „Milesi, víte vy vůbec, co to povídáte? Dvacet tun z dvou tisíc metrů volným pádem?“

„No dobře, René, ale taky si dovedu docela dobře propočítat, co by to při dopadu udělalo. Jenže co je to tady uvnitř? Všechno je průhledné, složené Z miliónů dílů, všechny na sebe navazují... Moment!“

Trhlina byla dlouhá asi metr a široká dvacet centimetrů. Miles Congollon si dřep, díval se na trhlinu a cosi si mumlal. Snažil se uvolnit aspoň jednu součástku Marně.

„Nejde to,“ řekl Miles. „Na tyhle zmetky jsme krátký, Rene!“ Ale nepomáhaly ani nadávky. Nakonec se Miles Congollon vzdal. „Nechcete si to taky zkusit, Rene?“

48

49

„Proč ne, když jste se blamoval už vy,“ zasmál se Ren. Na Deluge se už skoro zapomněl smát. Sedl si k trhlíně.

Nechápal Jak to, že vidí skrz kouli. Pak ho cosi napadlo. Ren vstal.

„Vždyť jste se ještě ani nepokusil,“ řekl zklamaně Miles Congollon.

„Myslím, že by to bylo stejně marné. Ale proč je to průhledné, Milesi? A co když je ta transparence silou, která drží všechno pohromadě?“

„Transparence že něco drží? Transparence...?“

Vtom okamžiku si Ren uvědomil, že oba uvažují zhruba stejně. Podle něj nebyla ta myšlenka zase tak absurdní — síla, která kouli zprůhledňovala, mohla držet i milióny součástek pohromadě.

Ale pak se zachmuřil. Nechápal, proč si zároveň vzpomněl i na ten záhadný prach.

Miles ho odstrčil. Ren přešel na druhý konec koule, tam se zastavil, opřel se o ni a podíval se na město.

Ze svého zvýšeného stanoviště viděl také dobře na linii koulí. Jednotlivé koule byly od sebe dost vzdálené, ale proč ta řada nesahá až k městu a k úbočí hor?

Otočil se a podíval se na druhou stranu. Ke svému úžasu spatřil v hladké skalní stěně otvor.

Ještě jednou se rozhlédl. V duchu si protáhl linii. Teoreticky by se řada táhla až k onomu otvoru.

„Rene, vzpomínáte si ještě na některé přístroje amfiů? Podobá se jim ta koule v něčem?“

Tato otázka připomněla Renovi opět devátou planetu. Dlouho neuvažoval. „Mezi technikou amfiů a tímto zařízením není žádná shoda. Myslíte si snad něco jiného, Milesi?“

„Jer jsem se chtěl ujistit.“

„Tak radši pojďte se mnou, Congollone. Možná Je před námi Ještě větší objev.“

Ukázal inženýrovi vchod do skály, ale inženýr se na něj užasle podíval, když se ho Ren zeptal: „Proč ty koule nevedou až k městu nebo až k té skále? Proč ty nepravidelné rozestupy?“

„Pořád jenom samé otázky! A hypotézy! Transparence že je prý spojovací silou — a teď se zase domníváte, že v té jeskyni najdeme něco zvláštního.“

Ren Dhark si uvědomil, jak se liší od Milese Congollona, který není schopen myslet jinak než v zaběhaných kolejkách.

Přístup k jeskyni byl zavalen obrovskými balvany. Oba se pěkně zpotili, než překážky zdolali konečně stáli před vchodem do jeskyně.

I tady zapracoval zub času.

Vchod do skály byl dříve určitě mnohem větší, když si člověk odmyslel suť a zřícené balvany. Ted' byl vysoký už jen deset metrů a široký tři.

Zel na ně temný otvor.

„A co?“ zeptal se Miles lakonicky.

„Asi se budeme muset vrátit do tábora, Milesi. Potřebujeme světlo a...“, odmlčel se a prohrábl si světlé vousy.

„A?“ vyzvídá Congollon.

„Nic, Milesi. Zřejmě si něco namlouvám...“

„Tak? Ta jeskyně se vám nezdá, co? Jen to klidně přiznejte. Já jsem na tom stejně.“

Překvapeně se na sebe podívali.

„To přece není možné,“ zavrčel Congollon. „Vidíme už strašidla za bílého dne. Ze bychom tam vešli aspoň na pár kroků? Třeba vede do skály jen pár metrů a pak končí.“

„Tak to zkusíme rozhodl Ren a podíval se na Milese, který si něco zabručel. „Co je?“

„Je to zvláštní, Dharku. Občas mám pocit, jako bych slyšel vašeho tátu ci5vat rozkazy. Tak jdeme!“

„Nesmysl,“ utrousil Ren.

Sel napřed. Po několika krocích se vzduch ochladil, světla ubývalo. Kráčeli opatrně, jednu ruku drželi nad hlavou a druhou hmatali kolem sebe.

Dhark se najednou zastavil. Už skoro neviděl, ale pohmatem zjistil, že skal ní stěna je najednou docela jiná.

„Co se děje?“ ozval se mu za zády Congollon.

„Moment! Jdu pár kroků vpřed. Dávejte pozor na tu stěnu, Milesi!“ Za pár vteřin inženýr vydechl:

. by kov?“

,Taky se mi zdá. Ted' tak mít světlo, co?“

„Já to vidím jinak. Jsem rád, že se musíme vrátit. Ve dvou nám hrozí nebezpečí, že bychom z téhle jeskyně pak nemuseli najít cestu zpět. Myslím, že je to rozsáhlý jeskynní komplex. Pojd'te, Rene, vrátíme se.“

Ne, ještě něco zkusím...“ Dal si ruce před ústa a vyrazil válečný pokřik, který se naučil v dětství. Pronikavý a hlasitý. Pak začal počítat: „Jednadvacet, dvaadvacet tříadvacet...“

P čtyříadvaceti zaslechl slabou ozvěnu.

„Dobrý!“ řekl Miles. „Přes půl kilometru. Vrátime se?“ řekl Ren Dhark.

Pracovník městské správy si nechal Doranera vyvolat místním rozhlasem a Mike se už viděl zatčený.

„Doraner?“ zeptal se ho hranatý chlap s rukou na pažbě paralyzátoru. - „Ano.“

„Můžete se prokázat pilotním průkazem?“

Už se kolem nich shlukli první zvědavci. Ozval se smích. I Doraner se pousmál.

„V Cattanu mě zná jako kosmického pilota aspoň deset tisíc lidí. Ale jestli ten průkaz nutně musíte vidět, pak...“

„Pojďte se mnou!“ přerušil ho muž.

„A proč? Jen proto, že jste zaměstnanec správy? V diktatuře ještě nežijeme.“

„Nedělejte potíže. Budete pilotovat člun. Pojďte prosím se mnou.“ „To už je jiná. Proč jste nepoužil toho kouzelného slůvka hned?“

Nastoupil s úředníkem do terénního vznášedla když jich GALAXY měla aspoň stovku, používalo se jich jen několik.

Vozidlo se v metrové výšce nad zemí řítilo k přistávací ploše průzkumných člunů. Mika překvapilo množství těžkých pásových transportérů. Stály před vchodem do GALAXY, kterou den ode dne stále více vybrakovávali. Jed noho dne z ní zbude jen kovová slupka.

„Co se tady děje?“ zeptal se.

„To je na příkaz pana guvernéra. Postupně rozeberou celou GALAXY.“ „Cože? I plášť?“

„Ano! Za tři měsíce budou uvedeny do provozu hutě a tam ho roztaví. Aspoň jsem to tak dneska slyšel.“

Před průzkumným člunem vznášedlo zabrzdilo. Trysky, které vytvářely vzduchový polštář, lehce zavylly a pak utichly.

„Přejděte na palubu. Start je za dvacet minut“

„Dobře,“ procedil Mike mezi zuby. Musel se přemáhat, aby si ten chlap nevšiml, jak dobrou má náladu. V duchu už viděl malý ostrov sedm set kilo metrů na západ od Cattanu.

Představoval si, jak bude Ren Dhark zírat.

Ale když šel do pilotní kabiny, dobrá nálada ho rázem přešla.

Napočítal devět strážných, kteří hlídali přes třicet mužů. Když si sedl k ovládání, z každé strany se k němu postavil jeden muž.

„Kamaráde, určitě víš, o co jde, ne?“ zeptal se podřobaný strážný po pravici a pohrával si s kontaktem paralyzátoru. „Ne aby tě napadlo, že si spleteš kurs. I když nejsem pilot, tak s touhle kysnou dokážu taky sednout! Doufám, že jsme si rozuměli.“

Mike se zhluboka nadechl, roztáhl ruce, aniž se dotkl jediného knoflíku a ledovým hlasem pronesl:

52

„Jestli mi-ještě jednou budeš s tou blbinou šermovat před nosem, pak-si to pilotuj sám. Rozuměli jsme si? A teď tři kroky dozadu, jinak nehnu prstem.“

Zkřížil si ruce na prsou a čekal.

Čas plynul. Pak zaslechl za zády jakýsi hluk. Kdosi si k němu razil cestu. „Proč není ještě zapnutá vysílačka?“

Mike se zašklebil a ukázal na pod'obaného. „Protože tenhle člověk mě znervózňuje s tou bouchačkou! Chtěl jsem, aby ode mě ustoupil na tři kroky, a on nechce. Jeho věc. Ale já nehnu ani prstem.“

Vedle něj došlo k živé diskusi. Když skončila, stáli strážní tři kroky za ním. Zapnul vysílačku, dostal povel ke startu a příkaz, že má letět k horám za řekou.

„To je jenom skok,“ řekl Mike a pomalu zvyšoval výkon plazmového pohonu. Zobrazení na displeji mu ukázalo, že křídla jsou maximálně vysunuta. Zapnul radar. Znovu se ozvala vysílačka. Udali mu přesné souřadnice přistání.

Mike Doraner naťukal koordináty do malého počítače. V duchu se u

Bylo mu jen líto lidí v člunu. Měli před sebou několik nepříjemných minut.

Start.

Malý kosmický člun se zvedl.

Všechno probíhalo normálně.

Plazmový pohon pracoval bezvadně, obrazovky blikaly zeleně, člun zvolna zrychloval a stoupal stále výš a výš.

Ve vzdálenosti několika set metrů přelétl kolem GALAXY. V kamerách ukázal Cattan. Na horním okraji obrazovky se vinula lesklá stuha řeky.

Mike Doraner se znučeně díval na ovladače. Byly přepnuty na automat. Za zády měl dva strážné s paralyzátory připravenými k použití.

Cekal, až se rozsvítí jedna určitá kontrolka. „I-leť,“ ozval se pod'obaný, „nemůže to letět rychleji?“ Zdálo se, že o pilotování přece jen něco ví.

„Přece nestrhnou pohon, ne?“ namítl Mike a otočil se. Chlapík se k němu přiblížil. V té chvíli Mike přepnul na ruční řízení. Nemohl svému dohlížiteli ř jakou mu udělal radost tím, že se k němu natolik přiblížil.

Co děláš?“ vykřikl strážný.

Mike znovu otočil hlavu. „Vracím se. A proč? Protože jste zapomněl, že máte být tři kroky za mnou.“

A člun zabočil doprava. Byli nad řekou.

slyšel Mike podobaného a hned nato třicet mužů najednou vyjeklo.

Přepnul na plný výkon. Šest g srazilo-všechny k zemi nebo je zatlačilo do Sedadel. Oba strážní se svalili do kouta. Ozývalo se stále hlasitější úpění.

Doraner seděl v pilotním křesle a trpěl stejně jako oni. Ale musí to vydržet. -

Hnal člun kolmo vzhůru. Plazmový pohon běžel naplno. Jak se zvyšovala rychlost, snižoval se úhel nastavení křidel.

Stále šest g.

Kontinent se na obrazovce zmenšoval a zmenšoval.

, zasípal jeden ze strážných.

Člun se rozduněl.

Výškoměr ukazoval 23 500 metrů.

To je ještě málo, pomyslel si Doraner a snažil se otočit hlavu, aby se podíval, co dělají strážní. Nepodařilo se mu to.

31 000 metrů.

Po chvíli se rozblikala červená kontrolka. Mike přepnul a v duchu zaklet Podcenil Rocca a jeho komplice. Převezli ho. Zásoba plazmy byla aspoň deset krát menší, než vykazoval údaj při startu.

Rezervu taky neměl.

Červená kontrolka blikala.

Člun mohl letět ještě takových třicet vteřin v maximálním zrychlení a pak se pohon vypne. 46300!

Na ostrov, kam byl deportován Ren Dhark s přáteli, to bylo sedm set kilo metrů.

Člun poslouchal na sebemenší dotek.

Přešel na západní kurs.

Na obrazovce se ukázal oceán.

Nesměj se ani pohnout! Nesměj dostat ani šanci, říkal si Mike ustavičně a myslel tím strážné.

Jenže nesměl vyčerpat zbytek plazmy.

Znovu se ozvalo sténání. Zasténal i on, když hnal člun do prudké zatáčky a dostal se na pár vteřin na osm g.

V té chvíli nebyl schopen udělat víc než dva pohyby. Ale ty bohatě stačily.

Na návrat clo Cattanu nebylo už ani pomyšlení, i kdyby použili zbraně Ted' už měli jen dvě možnosti: buď přistát na oceánu a utopit se, nebo při stát na ostrově deportovaných!

Pevnina na obrazovce se znatelně zvětšovala. Doraner letěl ještě tři vteřiny na plný pohon a pak vypnul a doufal, že se mu se zbytkem paliva podaří přistát.

Nyní měl pár minut čas. Let už byl normální, ale následky přetížení byly stále ještě patrné.

54

Oba strážní leželi vedle sebe v rohu. Mika moc nezajímali. Díval se po paralyzátorech a objevil je v protějším rohu.

Když se jich zmocnil, věděl, že má to nejhorší za sebou. Vtom se ozvaly nadávky. Poďobaný se probral.

„Máš smůlu,“ řekl Mike, vytáhl paralyzátor, nastavil ho na minimum a stiskl kontakt.

Strážní teď nebudou tři hodiny schopni sebemenšího pohybu.

Doraner se podíval na obrazovku Mířili přímo na Dharkův ostrov. Bylo nádherné počasí a výtečná viditelnost. Uprostřed protáhlého ostrova se rýsovalo mohutné pohoří.

Výška 19 000.

Když si chtěl zase sednout do křesla, zaslechl nějaké kroky. Opřel se o počítač v každé ruce paralyzátor přepnutý na maximum a očekával nepříjemnosti. Pak vytřeštil oči.

Poznal Amera Wilkinse — muže, který patřil k Roccovým nejbližším spolupracovníkům!

„Nestřílejte!“ vykřikl Wilkins. Zvedl ruce a podíval se na ty dva strážné v rohu. „Tady je taky všechno v pořádku?“ usmál se křečovitě.

Mike nechápal.

Jak může Wilkins říkat, že je něco v pořádku, když vidí, že zneškodnil dva strážné?

Někdo Wilkinse odstrčil. Objevil se laserový specialista Bronx. „Na!“ řekl a ložil Wilkinsovi do ruky těžký paralyzátor.

Mike začínal pochybovat o svém zdravém rozumu.

Je tady Amer Wilkins a taky Bronx a oba se na něj smějí. Teď k němu Wilkins přistoupil, poklepal mu na rameno a řekl:

„To se vám povedlo, Doranere! Byla to skutečně naše jediná šance!“

Mike se musel podívat na přístrojovou desku.

Výška 9400.

Klesl do křesla a změnil dráhu letu, nastavil jiný úhel křídel. Za jeho zády bylo stále hlučněji. Ale neměl čas se o to zajímat. Podíval se na radar.

Z Cattanu je pronásledovali. Radar hlásil dva čluny.

Vzdálenost 520 kilometrů. Vzdálenost k pevnině 78 kilometrů.

Musí použít poslední zbytky paliva, jinak ho sestřelí při přistávacím manévru. -

Držte se!“ vykřikl. Znovu zapnul pohon. Nechal ho puštěný tři vteřiny a se pod nimi objevil ostrov.

Na obrazovce se ukázalo pásmo džungle, sahající až k horám. Pak viděli Ji část ostrova, kde to vypadalo trochu líp.

55

I

Radar hlásil, že pronásledovatelé jsou od nich vzdáleni 460 kilometrů. Doraner ještě jednou zapnul pohon. Na dvě vteřiny. Všichni znovu zaúpěli. Pod nimi se hnal prales. Ukázal se jižní okraj ostrova.

„Písek!“ zajásal Mike, ale pak si uvědomil, že z člunu tím udělá snadný cíl. Nicméně kurs už nezměnil.

Musí vsadit všechno na jednu kartu. Vykřikl:

„Držte se!“

Člun reagoval na každý Mikův dotek, prudce zabočil a ztrácel na rychlosti.

Pohon, pomyslel si Mike zoufale a ještě jednou stiskl tlačítko. Podařilo se Píščina se přibližovala. Pohon stále ještě pracoval. Rychle přepnul na brzdný manévr.

Deset metrů nad zemí — kilometr od džungle.

Přistávací rychlost 310. To je moc. Člun se roztříští mezi stromy!

Zaslechl výkřiky mužů, kterým teprve teď došlo, co má v úmyslu.

A byla tu džungle!

Stromy se tříštily, jako by se jimi proháněla stáda obrů. Dety křídel se utrhy. Lod' se otrásala a létala sem a tam.

Další náraz, pak ticho.

„A je to,“ vzdychl si Mike Doraner a vypnul všechno až na nouzové osvětlení. Ukázal na obrazovku, na níž bylo vidět, že jsou v radarovém stínu. „A teď ať si nás hledají.“ Zvedl se, setřel si pot a podíval se na Amera Wilkinse.

„Nechcete mi vysvětlit...?“ -

Bronx mu vpadl do řeči. „Amer Wilkins měl být s ostatními deportován do hor, aby tam budoval palebná postavení!“

„To je zajímavý. A co stráž u vás?“

„Spí!“ odušl Bronx stručně. „Bohužel jsme je nemohli poslat do Cattanu.“

„Ani my se nemůžeme vrátit,“ vysvětlil jim Mike. „Palivo nám stačilo akorát sem. Kolik j nás bez strážných -

„Dvaatřicet.“ -

A pak celí nervózní čekali, jestli je pronásledovatelé. objeví, nebo ne. Hodiny mýjely a všem najednou došlo něco strašného: neměli na palubě ani kap ku vody, ani sousto jídla.

Už se šířila panika. Doranerovi bylo jasné, jaké v sobě skrývá nebezpečí. „Když si tady poradil Ren Dhark, tak si přece taky nějak poradíme, ne?“ uklidňoval je.

„Pokud je ještě naživu!“

„Určitě je,“ ujišťoval je a věřil tomu, co říká. , to se můžete spolehnout

— Ren Dhark a jeho přátelé jsou živi a zdraví!‘ A pak zjistili, že se oba čluny vracejí.

56

Teprve když na vlastní oči spatřili modravě se lesknoucí kovové koule, zdálo se že přestávají pochybovat. Ren Dhark se sám už nemohl dočkat, až proniknou do jeskyně.

Dostatek materiálu na primitivní pochodně našli hned u vchodu, kde se zřítila skála. Mezi kameny se válelo suché dříví.

Sibiřan Arc Doorn se stále ještě díval dovnitř podivné aparatury. Ale ani on nedokázal pochopit tuto cizí techniku. Ani jemu se nepodařilo oddělit jedinou součástku. Pak Ren Dhark zbystřil pozornost, protože i Doorn prohlásil, že celek zřejmě drží pohromadě transparentí.

„Jak to myslíte, Doorne?“ zeptal se mladého, věčně nabručeného muže. „Já si nic nemyslím, Dharku. Prostě mám takový pocit. Mohu se docela

dobře mýlit. Ale kdybych viděl podobných věcí víc, určitě bych jejich principu přišel na kloub.“

Neznělo to nijak vychloubačně. Naopak, bylo vidět, že Arc Doorn je nespokojen, když musí přiznat, že neví kudy dál. Slezl z kvádry a přidal se k ostatním.

Dvacet devět lidí se zásobilo suchým dřívím a vydalo se ke vchodu do jeskyně.

Čobeho zapalovač byl teď k nezaplacení. Nejdříve zapálil Dharkovu pochodeň. Ruka se mu třásla. -

Ren se na něj tázavě podíval. Čobe uhnul očima.

To je zvláštní, pomyslel si Ren Dhark. To mu ještě nikdo neřekl, že takovým způsobem si žádné sympatie nezíská?

Pochodeň hořela a čadila. Vedle něj stál Dan a čekal, až Čobe zapálí pochodeň i jemu. Dhark znovu všem připomněl, aby jeskyni neprozkoumávali v žádném případě na vlastní pěst.

Napětí vzrůstalo. Ralf Larsen a Janos Szardak tvořili zadní voj. Pak dal Ren Dhark znamení k cestě.

Po několika krocích je ovanul chladný vzduch. Plápolavé světlo nedosahovalo daleko, nicméně všechny pochodně stačily k tornu, aby ozářily okruh deseti metrů.

Hned za vchodem se strop prudce zvedal a ztrácel ve tmě. Ren Dhark viděl na své straně černou opracovanou skálu. Dno jeskyně bylo suché a hladké. Už brzo se měl dostat k místu, kde kámen vystřídá kovová stěna.

Denní světlo za jeho zády neustále sláblo. Otočil se, zvedl pochodeň a třikrát s ní zakroužil nad hlavou. Ale Larsen znamení neopětoval, třebaže to bylo domluveno. Musel tedy počkat. Znamenalo to, že do jeskyně ještě nevešli \

Larsen a Szardak byli jediní, kdo ještě zůstávali venku, třebaže již měli

57

I

pochodně zapálené. Nezapomněli vejít. Dívali se upřeně na jih, kde spatřili malý černý bod na obloze.

Věděli dobře, oč jde. Rocco poslal člun, aby pátral po deportovaných. „Nechápu ale, proč letí tak rychle,“ řekl si Szardak jakoby sám pro sebe. „Až začne pátrat, tak zpomalí, Janosi. Ale co když spatří město?“ Szardak sebou trhl.

„Co? Jak to má vědět? Proč jsme sakra do té jeskyně nevlezli dřív? Pak bychom ho neviděli.“

Larsen ho moc dobře chápal, ale nechtělo se mu teď praktikovat pštrosí politiku. „Musíme Dharka informovat. Měl by rozhodnout, jestli pokračovat v akci, nebo ne.“

Janos Szardak se přes napjatou situaci pousmál. „Už jsme si nějak zvykli, že Ren určuje, nařizuje nebo zakazuje. Nenapadlo vás to taky, Ralfe?“

„Je lepší než jeho táta v těch nejlepších časech. Umí vést lidi, aniž přitom musí být neustále v popředí. Všechno dělá —jak bych to řekl... Tak nějak snad no, že si toho člověk ani nevšimne.“

Podívali se na nebe. Hory, které obepínaly kotlinu, jim neskýtaly žádnou zvláštní vyhlídku. Po jasném nebi táhlo několik mraků. Larsen najednou chytil Szardaka za rameno. „Další dva čluny!“

Přilétaly od východu. Od ostrova, na němž se budoval Cattan.

Počet člunů v nich začínal budit podezření. Deluge byl příliš nedůležitý na to, aby nasazovali takové množství člunů.

„Larsene, a co když je mezi námi někdo s vysílačkou?“ „Nesmysl!“ odmítl Larsen hrubě.

„Ale možné by to bylo...“ -

„Nevěřím. Nemáme jediný důkaz. A proč ty dva letí stejným směrem? Proč nekřížují nad ostrovem? To nechápu!“

Pak oba temné body zapadly za hory. Nebe bylo opět pusté a prázdné. „Pochodně nám dohořívají.“

Larsen tornu nevěnoval pozornost. „Musíme informovat Dharka,“ navrhl Szardak. Larsen mávl rukou.

Čekali a dívali se na nebe, ale žádná z těch tří teček se už neukázala. Najednou z jeskyně vyběhl Dan Riker. Zamžoural v jasném denním světle. „Co se děje? Stojíme tam a čekáme...”

Spatřil, jak se tváří, a zmlkl. Tázavě se na ně podíval a přistoupil k nim. „Rocco sem poslal tři čluny!” vysvětloval Janos Szardak.

Dan Riker znovu dokázal, že se mu dostalo tvrdého výcviku. Nedal najevo žádnou reakci. Nehnul ani brvou. „Kurs?” zeptal se lhostejně.

„Jižní. Nejdřív jeden a krátce po něm další dva. Asi v tom je nějaký systém.“ Dan se hned rozhodl. „Řeknu to Renovi.”

58

Krátce nato vylezl z jeskyně znovu. „Nemáme si jich všímat!”

„Ale to je přece lehkomyšlnost!” namítl Larsen. „Před jeskyní musí zůstat aspoň dva muži a v případě nutnosti varovat ostatní. Co když se čluny zastaví nad městem?”

„Ren je jiného názoru,“ vysvětloval Dan Riker.

„Mně se to nelíbí,“ řekl Szardak, ale nedovedl si pak vysvětlit, proč přece jen vešel s Larsenem do jeskyně.

Než se od nich Dan Riker oddělil, aby zamířil k čelu skupiny, pošeptal jim:

„Zatím není nutné, aby o tom věděli i ostatní.”

S takovým rozhodnutím nebyl Larsen spokojen. „Nejsou to přece žádné děti.“ Podřídil se, ale řekl si, že do budoucna už nebude přijímat Dharkovy příkazy jen tak bez výhrad. Pak dal pochodní smluvené znamení, pětkrát jí zamával nad hlavou.

Skupina se konečně dala do pohybu. Ren si všiml přechodu skály v kov. Jenže nikdo nedokázal říci, o jaký kov jde. Takový materiál neznali ani ze Země, ani z planet kolonizovaných pozemšťany.

„Cítíš, jak je ten prach pod nohama stále hustější?” zeptal se ho Dan za několik minut.

Byl to stejný prach jako v troskách města. Ren začínal ztrácet naději, že v jeskyni něco objeví. Svůj náhlý pesimismus si nedokázal vysvětlit.

Dan šel pár kroků napřed, najednou si klekl a snažil se odhrnout prach stranou.

„Podívejte se na to!” užasl.

Dno jeskyně bylo kovové a kov se ve svitu pochodní leskl, jako by ho někdo krátce předtím vyblýskal.

Vzduch byl suchý a chladný. Plameny pochodní stoupaly přímo vzhůru. Vzduch v jeskyni se tudíž nehýbal.

„Tady nemůžeme nic najít,“ zaslechl Ren Dhark z několika úst najednou a sám tomu už začínal věřit.

Musel ale stále myslet na prach pod nohama.

Prach zkázy.

Taková formulace se mu nelíbila, odmítal ji. Upínal se k naději, že tento podivný prach, který se nespojuje s vodou, jednoho dne prozradí, čeho vlastně vznikl.

Ren si musel zapálit druhou pochoděň. Když si ji připaloval od dohořívající zdálo se mu, že něco spatřil. Zašlápl zbytek pochodně a zamířil k místu, kde stálo cosi velikého.

Jakýsi stroj — čtyři metry do šířky a osm do výšky — a napůl zničený! Posvítíl si na něj ze všech stran. Dlouhý byl asi sedmnáct metrů. Měl kovový plášť, který se při sebemenším dotyku rozpadal v prach.

Ve stejný prach, jaký ležel na kovové podlaze!

59

I

„Proč se pak sakra nerozpadne i ta podlaha?“ ptal se Dan Riker.

Nikdo mu neodpovídal. Nikdo si ani netroufal hádat, k čemu ten stroj mohl kdysi sloužit. Vypadal, že je starý tisíce a tisíce let. -

„Kov, který se rozpadá v prach?“

Tato otázka se ozývala ze všech stran.

Zkoušeli se dostat dovnitř a zjistili, že rozpad-vnitřku je pokročilejší, než tušili. Když jeden muž statečně vešel dovnitř, odpadl asi metrový kus, změnil se v mračno prachu a zahnal ho na ústup.

Tento přístroj byl ale první z mnoha dalších.

Miles Congollon se teď propracoval do čela skupiny, aby mohl debatovat s Renem Dharkem. „Radši bychom se měli vrátit než polykat prach. Stejně tady nenajdeme nic zvláštního. Bude to jako v tom mrtvém městě.“

Minuli ohromný puklý válec. Dhark a Congollon si do něj posvítili a poprvé spatřili něco, co se ještě nezačínalo, rozpadat.

„Zavolejte sem Doorna,“ navrhl euroasiat. „Třeba nám řekne, jestli tahle změt nemá něco společného s obsahem těch koulí.“ ‘

Riker Sibiřana přivolal. Dhark a inženýr ustoupili stranou. Arc Doorn strčil rozčuchanou hlavu dovnitř a posvítíl si. Ren Dhark si stále ještě nedokázal srovnat v hlavě, že by ten Sibiřan mohl mít schopnost vyznat se v cizí technice a vysvětlit, k čemu mohla sloužit. ,

„Co to tam máte?“ volali na ně ostatní. ‘ ‘

Arc Doorn skončil. „Nemůžu nic říct, Dharku.“ ‘ „Vůbec nic?“ ptal se Ren zklamaně.

„Nic,“ zopakoval Arc Doorn a vrátil se k ostatním.

Ozývalo se stále více hlasů, nebádajících k návratu. Ale Ren jako by byl hluchý. Nereagoval, ani když mu to navrhoval i Dan. , ‘

Za pár minut se však ukázalo, že se jeho zarputilost vyplatila.

Mlčky stáli před gigantickou bránou, která byla natolik pootevřená, aby jí mohl prolézt jeden člověk. Kov se ve svitu pochodní zlatavě leskl. Každé křídlo bylo široké přes třicet ‘ metrů. Výšku se Ji odhadnout nepodařilo, neboť

obě křídla se ztrácela v temnotách. ‘ ‘

Do mezery se vsunuly čtyři pochodně. Čtyři lidé se dívali na veřeje a mimoděk zatajili dech. Tentokrát Arc Doorn k nim přistoupil bez vyzvání. ‘ ‘

„Tady už nějakou podobu s těmi koulemi vidím!“ prohlásil po chvíli.

Ren Dhark a Miles Congollon na sebe užasle pohlédli. Kde tady vidí nějaké části, podobající se vnitřku koule? Viděli, že , křídla sestávají z několika kovových vrstev. Všimli si systému, jehož součásti do sebe zapadaly, ale ani při nejlepší vůli nenacházeli žádnou podobu.

„Tady,“ pravil mladý rozcuchaný muž. „Tahle součástka je i v té kouli. Vypadá tady trochu jinak, ale plní tutéž funkci.“

„Jakou?“ zeptal se Ren Dhark. ‘ ‘

„To vám neřeknu. Na to mám ještě málo zkušeností.“ ‘

Ze by si Sibiřan uvědomil, že toho řekl příliš, a proto se rychle ztratil?

Miles zašeptal Dharkovi:

„Nepoplašte mi ho. Uvědomte si, že je naše jediná naděje, jak proniknout do té cizí techniky.“

„Vy skutečně na ty jeho schopnosti věříte?“ zapochyboval Ren Dhark. „Mám s ním dobré zkušenosti. Spolehněte se na mě.“ „Doufám, že o tom budu někdy taky tak skálopevně přesvědčen jako vy,

Milesi. Nemáte chuť projít se mnou a s Danem tou bránou?“ ‘ , ‘ „To se ptáte vy mě?“

Museli vydat ostrý pokyn ostatním, aby čekali před branou, dokud se nevrátí. Manu Čobe se kupodivu postavil za Rena Dharka. ‘ „Copak víte, co nás za ní čeká? Měli bychom být Renu Dharkovi, Rikerovi a Congollonovi vděční za to, že na sebe berou takové riziko. Navrhují, aby se někdo postavil k bráně a zamezil tomu, aby za ni někdo lehkomyšlně nepronikl.“

„Aby se v něm čert vyznal,“ pošeptal Miles Congollon Rikerovi. „Ještě nikdy se takhle Rena nezastal.“ -

„Nebo si myslí, že tam zařveme!“ Riker nevěřil Čobemu ani slovo. Dhark na to neřekl nic. Nabral si dřeva, co mohl unést. Dan a Miles ho napodobili.

„Můžeme tam být třeba i hodiny,“ vysvětloval jim Dhark. „Na této straně , se může za naší nepřítomnosti udát něco důležitého, co nás donutí jeskyni

vyklidit.“ Byla to narážka na ony průzkumné čluny. „Tři dřeva před portálem znamenají útěk. Dvě —jsme ještě v jeskyni. Jedno nám řekne, že jste tady nechali jednoho člověka, aby nás informoval. Ještě bych vám chtěl navrhnout, abyste pochodněmi šetřili.“

Pak zmizeli jeden za druhým v bráně. Bezděky je napadlo, že kdyby se brána najednou zavřela, tak jsou ztraceni. ‘

Jenže její mechanismus byl zřejmě mrtvý jako všechno v bývalém městě.

„Rene,“ zavolal Dan Riker po několika krocích. „Cítíte ještě prach pod nohama

T pochodně si posvítily na zem.

Dno se zlatavě lesklo a nebylo na něm ani prášku.

-Moment řekl Ren překvapeně a ukázal na jejich pochodně. „„Proclívejte se na to.“

Plameny hořely poněkud šikmo a všechny stejným směrem!

Zde se vzduch pohyboval. Pochodně plápolaly tak pravidelně, že si Congollon dovolil říct:

„Vypadá to, jako by tady byla v provozu nějaká ventilace , ‘ Ani vzduch tady není tak suchý,“ řekl Ren. „Jsem rád, že tady není žádný prach.“

„Ale třeba nás čekají nějaká jiná nemilá překvapení,“ sýčkoval Dan a nutil je, aby se šlo dál. Po stu krocích narazili na jakési technické zařízení.

Byla to koule, v horní třetině zploštělá. Z ní vycházel pár trubek silných asi jako stehna. Byly průhledné. Probíhaly vedle sebe souběžně a zhruba metr nad zemí.

Ren, Dan a Miles běželi podél nich. Ren a Dan zprava a euroasiat zleva.

Pak se zastavili jako na povel. Současně se shýbli.

Na zemi tam ležel jakýsi předmět.

„Pozor,“ vykřikl Ren a odskočil.

V té chvíli se trubky rozzářily tak jasně, že si muži museli chránit oči dlaněmi a už je ani nenapadlo na ten podivný předmět sahat.

Ren se podíval skrz prsty. A v tom okamžiku si vzpomněl, že něco podobného zažil už ve městě. „Ustupte!“ vykřikl a strhl s sebou Dana.

Ale světlo v trubkách nezhaslo. bylo to chladné, pronikavé světlo. Ren se podíval na zlatavý strop a současně spatřil vysoko nad sebou velikánský znak.

Spirálu, kterou znal každý. Symbol domovské Mléčné dráhy se středem a s rameny.

„Panebože,“ vzdychl si Dan. „Ty trubky vedou několik set metrů!“

Z druhé strany se ozval Miles Congollon: „Mělo by nás zajímat, odkud se v nich to světlo bere. Já nechápu, že...“

Nikdo si to neuměl vysvětlit, ale pak zatajili dech, když Dhark znovu pokročil k zářícím trubkám, sklonil se, podlezl pod jednou trubkou a znovu sáhl po onom předmětu.

Jakmile na něj položil ruku, zavládla v dómu tma.

Pouze tři malé pochodně slabě blikotaly.

Ren si tu věc prohlížel. Byla lehká a v ruce chladila. Na hladkém povrchu bylo zvláštní rudé žilkování. Dan ho vyrušil.

„Co je to? Nějaký náhradní díl?“

Z druhé strany se vyčítavě ozval inženýr: „Dharku, proč jste nám zase zhasl?“

„On se zbláznil!“ zašeptal Dan.

„Kdepak!“ odporoval mu Ren „Myslím si totéž co on. Myslím, že už vím, proč je zase tma. Způsobila to tahle věcička v mé ruce.“

„Fantazie ti nikdy nechyběla,“ odpověděl Dan suše a chtěl na předmět sáhnout.

Najednou však v dómu začalo cosi hvízdát a hvizd vteřinu od vteřiny sílil. Ren Dhark vykřikl a věc upustil. Tentokrát ho nezasáhl žádný proud, ale... Ta věcička, která byla ještě před chvílí lehounká jako pírko, vážila najednou přes dvacet kilogramů. A podle nárazu na zem usuzoval, že během pádu ještě na hmotnosti přibrala.

Pískot se změnil a připomínal teď hluk lijáku.

62

„Rene, podívej se na to!“ vyjekl Riker. Ukazoval na trubku. Už nebyla průhledná. Zšedla a pak se rozpadla na prach.

Inženýr k nim přišel. Už neměl v cestě žádnou překážku. Odhrnul prach nohama. Stáli proti sobě a němě se na sebe dívali.

Zvuk připomínající déšť utichl. Obklopilo je ticho rozlehlého jeskynního dómu. Miles Congollon si odkašlal. „Prosím?“ zeptal se Ren.

„Nic,“ odpověděl Miles. Otočil se a posvítil si na prach. Dva pruhy prachu, vzdáleny od sebe přesně jako dvě trubky před chvílí.. Jeden rozdíl tu byl. Trubky visely metr nad zemí a prach teď ležel na zemi. A mezi tím prachem byly občas vybouléniny, o nic větší než ony předměty, které ležely pod trubkami.

Ren Dhark beze slova vykročil. Touha být chvíli sám ho hnala dopředu. Vyčítal si, že zničil něco jedinečného, ale když se uklidnil, už se necítil jako vandal.

Dan Riker a Miles Congollon ho mlčky následovali. Šli podél prachu, který zbyl po trubkách. Nepočítali kroky, ale až na konec jim to trvalo několik minut. I tady byla zřejmě nějaká koule. Usuzovali podle tvaru hromádky prachu. Ticho přerušil Miles Congollon.

„Nemáme si co vyčítat. Uvolnil jsem nějakou pojistku a ta vyvolala destrukci. Prach před námi — za námi — všude jenom prach.“ Hořce se rozesmál. „A my blázni si mysleli, že obyvatelé vzali všechno s sebou. Zřejmě tady nechali všech no —jako prach!“

„Ale proč se v prach nerozpadlo i dno?“ zeptal se Dan Riker a dupl. „Já téhle teorii nevěřím. Myslím si, že materiál, který ty bytosti používaly, po urči té době mění molekulární strukturu a rozpadá se.“

„Hm,“ zabručel Ren. „Docela rád bych se k této domněnce připojil, Dane, jenže všiml jsem si ještě něčeho jiného, když to začalo hvízdát. Musel jsem tu věc pustit, protože jsem ji už nemohl udržet. Příliš ztěžkla. Látka, která mění svou molekulární strukturu, nikdy nezmění takhle svou hmotnost.“

„To ale vycházíš z našich pozemských poznatků,“ odporoval mu Dan Riker. „Můžeme tak vůbec uvažovat?“

„Samozřejmě, všude přece platí stejné fyzikální zákony. A nezapomeň, že ten destrukční proces vyvolalo ono hvízdání.“

„To jsme sice slyšeli všichni, Rene...“ Nedomluvil, protože se najednou zachvěj A s ním i Ren a Miles.

„To je hrozné,“ vzdychl Miles. Pochodeň v ruce se mu roztřásla. Podíval se vzhůru { „Panebože,“ vyjekl.

Spirála jim nad hlavami slabě svítila. Pomalu se otáčela. Co to znamená? Že by varování?

Vykročili všichni tři najednou. Šli stále rychleji a pak běželi — nazpátek ke gigantické bráně, která byla na metr pootevřená... pak už jen padesát centimetrů deset.....

I